

Vor Ungdom

Spejdernes Magasin

2 Aarg. Nr 6

Marts 1918

A/S Knud Riise, Skindbeklædningsfabrik,
 Boldhusgade 1 (ved Stranden).

anbefaler prima Skindbeklædning,
 samt vind- og vandtætte

VINDJAKKER

HVAD ENHVER SPEJDER BØR VIDE!

at nu er det Tiden at købe

Regnfrakker, Vindjakker, Stortrøjer, Knæbenklæder, Hammond-
 benklæder, Viklers, Rygsække og Elektriske Lommelygter.

Enkeltmands Forbindspakke à 30 Øre.

Bemærk: Hammondbenklæder af Vindstof til Cycle- og Sports-
 brug er uundværlige for enhver Skoleelev.

Forlang Prislister tilsendt

SPEJDER-DEPOTET

NØRREGADE 14. - KØBENHAVN K. - TELEFON 3186.

HELLESENS TØR ELEMENT

Verdens bedste

AMATØRERNE

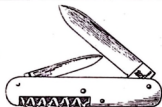
køber Apparater, Plader, Papirer og alt andet FOTO-
 GRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos

HEINRICH & POULSEN

HØJBROPLADS 6 - KØBENHAVN - TELEFON 1428, 8728

Engelske Knive

Sheffield

Østergade
 N°10

Jeg køber altid mit Tøj
 2, Højmedalsgade 2.

1. Klasses Herre-Dameskræderi
Reparatører udføres.

J. P. Jonathansen

10 pCt. Rabat gives,
 naar denne Annonce medbringes.

Møbelforretningen
 »Phalthan«

Telf. 12,370 — Gothersgade 113

Specialitet:

Lædermøbler og Gardiner

V. GRIMSTAD

BUDKONTORET

„Phalthan“

Telefon Centr. 12,370 — Gothersgade 113.

Vestmannagadens

Første Kls Viktualie- & Delikatessfor-
 retning, anbefales med alt til koldt Bord.
 Specialitet: Skilpadde og Salater, alt egen
 Tilvirkning. Altid stort Udvalg i Kon-
 serves. Varerne bringes. Ærbødigt
 Tlf. Am. 448 x. **VIGGO ANDERSEN**

Prima

Chesterfield-Lædermøbler

og engelske do. med Gobellinstof.

Specialitet: Overpolstrede Møbler.

A. VELDEN,

Strandvej 187. Telf. Helrup 75.

Amager Dampvaskeri

Husholdningsvask

Specialitet: Manchettvask

Hentes og bringes

L. Hansen, Øresundsvej 11-13. Telf. 487

JOH. E. KNOCK,
 186, NØRREBOGADE 186.

»Centrumagasin«, Latteg. 128

»American«, Købmagergade 82

Voksenklædning og Færdet fra 18 Kr.
 Prima Regnfrakker fra 18 Kr.
 Vaskemønstre Manchettakj. 18 Kr. 000.
 Drengedøj og Sportsklæder —
 billige Priser.

Efter Mønstrene i de klassiske
 Herreskrædderi.

Alt i Lingeri.

Den Forgylde Støvle

har det største Lager af
 Prima plækkede

Fedtlædersstøvler

til Spejderbrug.

43 BORGERGADE 43
WALDHOFFENBLAD

Leverander til Hæren.

Budcentralen Blaagaard

Alt besørger af voksne Bude.

Telefon 12,305 og Nora 3206 x.

Blaagaardsplads 3.

TH. PEDERSEN

VOR-UNGDOM SPEJDERNES-MAGASIN

2. Aarg.

MARTS 1918

Nr. 6

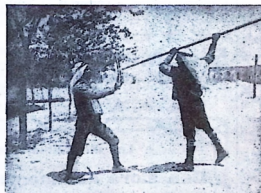
Arabiske

ALLEREDE før Krigen var der i Tyrkiet et et Spejderkorps efter det engelske System. Nu er i Arabien dannet et Korps. Det er en østerrig-ungarsk Officer, der har givet sig i Lag med denne vanskelige Opgave, dobbelt vanskelig fordi Spejderne er af de forskellige Nationer og Troesbekendelser. Uddannelsen foregaar som her hjemme ved Patruljer, og navnlig viser de unge Arabere en overordentlig udviklet Iagttagelsesevne.

Krigsminister Enver Pascha viser Spejderne stor Interesse og har flere Gange overværet deres Øvelser,

Rekrutoptagelse.

En national Vaabenøvelse.

Spejdere.

og i den korte Tid, Korps et har eksisteret, har den vundet Befolkningens Sympati, og saaledes er alle Betingelser til Stede for en videre Udbredelse af Sporten i Arabien.

Spejderne vinder efterhaanden Terræn. Atter et nyt Land, hvor Spejderne er begyndt deres Sejrs gang.

Vi ønsker vore arabiske Kammerater det bedste Held.

De arabiske Spejders faste »good-turn« er Dykning af Grøntsager, som de skænker den nødlidende Befolkning.

Udgivet af »Det danske Spejderkorps«.

Red.: OVE HOLM, exam. polyt., Strandvej 31, Str., Telf. Str. 186 x.

Forretningfører: TORBEN FREDERIKSEN, stud. jur., Strandvej 110, Hellerup.

Ekspedition og Administration: Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26, K., Telefon Centr. 12240

Hans Jørgensen Bogtrykkeri, Pilestræde 40, København.

**MAGASIN
NORD**

SKOLE-URE SKOLE-TASKE

for Piger: Kr. 8.00, 10.00, 14.00,
20.00, 28.00
for Dreng: Kr. 5.50, 7.00, 10.00,
12.00, 16.00, 25.00

(som Tegn.), vandtæt engelsk Stof.
Meget praktisk KR. 4.50

Pianoer
Søren Jensen
Bredgade 33
Vesterbrogade 13
Kontant eller
15-20 & 25 Kr.
pr. Måned

CLICHEER
AF ENHVER ART
BEDST-HURTIGST-BILLIGST

A. Dietrich & Faber
Cliché Graveurs

Telefon
72.555

Telefon
72.555

NYTORV 11-13
KØBENHAVN

**Barnängens
Blæk**

faas overalt og
bruges overalt

Gardiner & Portierer
ophænges. MØBLER betragtes.
11, Helgolandsgade 11.
1113 x. Telefon Vester 1113 x.
J. WINBERG

Hellerup Musikonservatorium
Lærerkor: kgl. Kammerangerinde Frk.
Ida Møller, Pianistinde Fru Anna
Otto, kgl. Kapelmusikus Vilh. Bar-
tholdy, Organist Frederik Otto og
kgl. Kapelmusikus Siegfried Salomon.
Al Undervisning personlig ved oven-
nævnte Lærerkor. Elever kan ethvert
Standpunkt modtages. — Efterskole 18.
Telefon: Hellerup 1088.

Elis Møllerup

Strandvej 159. Telt. Holrup 723
Cigarer, Tobak, Cigaretter
P. Wolff. — Horwitz & Kattand.
A. M. Hirschprung & Sønder m. m.

HJEMMET

DANMARKS POPULÆRSTE
UGEBLAD

Læs hver Uge om
Knold og Tots
eventyrlige Bedrifter.

EINAR HARK,
Bog- og Papirhandel.
FRIESTRÆDE 28 (Hj. af Nørrevold)
Nye og brugte
SKOLEBØGER
Telefon 9148 Telefon 3248

TELTE vandtæt imprægneret
Teltduk
amerikansk Armyduk
J. NIELSEN, Nørrebro 32, TELEFON 6631

Spejder-Litteratur
dansk og udenlandsk
Vor Frue Boglade
Carl Thomsen
Nørregade 13

N. THORSØE-OLSEN!
BOGTRYKKER!
København Div.

Leverandør til

København Div.

AXEL VELDEN
Ompolstrede Møbler, samt Markiser og
Dekorationsarbejder anbefales.
Høll. 75. Strandvej 187. Høll. 75.

Lad din Patrulje deltage i

**Den store Abonnement-Tegnings-
Konkurrence**

50 Kr. i Præmie

Se Side 231 Se Side 231

To Opgaver i Fædrelandets Tjeneste.

Vi har hørt nok om, hvad vore Spejderkammerater i Udlandet har udrettet for deres Land under Krigen. Vi har talt nok om, hvad vi selv vilde gøre under lignende Forhold. Øjeblikket til at gøre det er kommet nu.

Landets Kartoffelproduktion skal fordobles — 240.000 Tdr. Land Kartoffler i Stødet for 120.000

Hver Spejder hjælper med til at sikre Landets Forbrug af Kartoffler.

Ernæringsrådet udsender et Opraad til Befolkningen.

Ernæringsrådet har nylig udsendt et Opraad til Befolkningen om at virke med til at fordoble Landets Kartoffelproduktion.

De Ernæringsvanskeligheder, der vil være til Stede i hele Europa under Resten af Krigen og i de første Aar efter dennes Ophør, gør det nødvendigt, at vi, hvis vi ikke vil komme til at lide Nød, maa dyrke langt flere Kartoffler end Tilfældet er i Øjeblikket.

Det Land, der dyrker rigeligt med Kartoffler, kan ikke hjemses af Hungersnød.

Ordet Hungersnød har hidtil haft en fjern Klang i danske Ører.

Det er Ernæringsrådets Opgave at sørge for, at dette vedblivende er Tilfældet — og det Arbejde, Ernæringsrådet nu ønsker sat i Gang, tilstræber netop at virke for dette.

Kartoflen giver langt flere Næringsenheder end nogen anden kulturplante. Den kan dyrkes paa saa godt som al Slags dyrkelig Jord og tåler vanskelige Vejforhold bedre end nogen anden Afgrøde. Den kan dyrkes af enhver. Avten kræver ikke store Forberedelser. Den kræver ingen Anlægs kapital, den giver fuldt Udbytte straks.

Det er Kartofflen, som skal erstatte, hvad vi i kommende Tider maa mangle af Kød, Flæsk, Smør og Fedt — hvorefter Rationerne efter al Sandsynlighed vil blive mindre, end de nu er.

Dyrk Kartoffler.

Derfor gaa i Gang med at dyrke Kartoffler — ikke enkeltvis, men i samlet Tross, ikke for Jer selv, men for den Kommune I hører til — ved at gøre dette vil I, ligesom de amerikanske Drengene, have gjort Jert til at sikre Landets Forbrug af Levnedsmidler i de kommende, vanskelige Tider.

Hver eneste Tross maa være med.

Det alger sig selv, at ingen Tross maa have Følelsen af, at den staar ene ved Løsningen af disse Opgaver.

Vi maa alle være med i dette, kun derved kan vi opnå Resultater, der betyder noget.

Det gælder Kartofflen, og det gælder Nælden.

Ved at paatage os disse Opgaver, gæver vi det Land, vi hører til, og kun derved, kan vi naar alt kommer til alt, gøre os fortjent til at bære Navn af Spejdere.

Landets Nældehøst skal mangedobles — mindst 100.000 kg. Nælder i Stødet for 20.000

Hver Spejder hjælper med til at sikre Landets Forbrug af Garn.

Amalundvalget udsender et Opraad til alle Spejdere.

Sidste Sommer var vi for første Gang i liden i et Arbejde, der tjente Landets Vel. Der blev taget fat paa Opgaven med Begejstring. Og skønt det viste sig, at Arbejdet var forbundet med langt større Vanskeligheder end antaget, var der Troppen, som naaede virkelig smukke Resultater — (I. Charlottenlund og I. Aarhus).

I Aar ved vi, hvad det er, vi gaar i Lag med — og vi ved, at det, hvis vi skal udrette noget af Betydning, vil være nødvendigt for os at sætte noget virkelig ind paa dette. Og det vil vi. Derfor:

Vi vil allerede nu lægge Planer for Nældehøsten i 1918.

Vi maa afholde vore Lejre i August Maaned og lægge dem paa Steder, hvor der er Nælder, thi først da vil vi være i Stand til at udrette noget rigtig paa dette Omraade, og bruger vi den første Del af Sommerferien til smaa Vandrefejre i Patrolier, vil de store Lejre med Nældehøstning i Slutningen af Ferien netop danne en fornøjelig Afslutning paa Lejrlivet i 1918.

Nældeangrebet sat an.

Paa omstaaende Skitse er afmærket alle de Byer, hvor der er Spejdere her i Landet, og Tallene angiver, hvor der findes Skove med Nælder.

Planen for Nældekampagnen er i Korthed denne:

Hver Division (undtagen nedennævnte) tager sig af de Skove, der findes indenfor dens Omraade.

Troppene i København, Hellerup, Lyngby og Frederiksberg Divisionerne hjælper en af de andre Divisioner og aftaler selv med denne, hvor de ønsker at give denne Hjælp (Lejrestedet).

G. LEMCKE.

Opfordring fra Nældeudvalget!

(Se Kortet næste Side).

Først og fremmest takker Nældeudvalget herved de Spejdertrøppe, som skaffede det Nælder i 1917. Vi beklager, at forskellige Trøppe havde Uheld med sig, saaledes at deres Nældehøst mislykkedes paa Grund af det regnfulde Vejr, men bedre Lykke næste Gang! I forbigaende skal det berøres, at Høst-anvisningen paa forskellige Punkter vil blive omarbejdet for 1918, hvorved større Sikkerhed for et godt Resultat kan ventes.

Udvalget beklager ogsaa at Dispositionen for Nældehøsten i 1917 kom saa sent, men det maa erindres, at det var en helt ny Sag, der skulde startes herhjemme. Der var mange Overvejelser, der skulde foretages, og en vidtløftig Korrespondence med Skovdistrikterne maatte ske, inden Indsamlingsdispositionerne kunde gives.

Prisen, 7 Øre pr. kg. var meget lav, men Udvalget havde ingen Erfaring om Nældens Taveprocent samt om hvilke Omkostninger, der vilde paafølge for at udvinde disse Taver.

Udvalget skal her kort berøre, at det er lykkedes at udvinde et særdeles godt Tavemateriale af de indkomne Nælder.

Firmaet Jacob Holm & Sønner, København, har forsgsvis fremstillet fortrinligt Sejlgaarn af Nælde-taver, og Udvalget har tilstillet Spejderkorpset en lille Prøvesamling af Nælde-taverne paa de forskellige Trin af Forædlingen (rundesent til Divisionerne).

Det skal her meddeles, at Prisen for Høstarbejdet 1918 vistnok vil blive klækkeligt forhøjet, men der-

om vil der i god Tid tilgaa Spejderkorpset Besked.

Allerede nu kan Nældeudvalget meddele hvilke Landsdele, Spejderne skal have deres Opmærksomhed henvendt paa i 1918. Selvfølgelig bør først og fremmest de Nælder høstes, som ligger i Nærheden af de Byer, hvor der er Spejdertrøppe.

Idet Udvalget henviser til den udførlige Liste over Skovdistrikter, hvor Nælder findes og som findes i:

Spejdernes Magasin Nr. 11,
August 1917,

skal vi bede Spejderne lægge Mærke til de Egne, hvor Høst kan ske, og hvor ingen eller faatalige Spejdertrøppe findes i Nærheden. Det vilde være ønskeligt, naar Planerne nu skal lægges for Sommeren 1918, om der da kunde tages Hensyn til disse Steder, saaledes at Lejre og Udflugter kunde lægges derhen.

Saadanne Steder, som Udvalget vil bede om, at der særlig maa blive taget Hensyn til er:

Skjælland: Jægerspris og Gamle Køgegaards Skove (Skovrider paa G. Køgegaard er Skovrider Kanna.) Svendstrup Skov ved Borup, Gjorslev Skov paa Stevns (Overskovfoged Meyhoff, Magleby Skov pr. Klippinge), Skovene omkring Haslev og Thureby, ved Næstved og Vordingborg, samt Faxe og Præstø. Sorøegnen og Nordvestsjælland (Ruds Vedby og Jyderup).

Maaen: Klintholm og Liselund Skove samt Marienborg Skov.

Falster: Orehoved og Østfalster (Korseltitz) samt Statskovdistriktet

(Skovrider Heiborg-Jürgensen, Egskov pr. Tingsted).

Lolland: Vestlollands Skove.

Fyn: Nyborgegnen. Nordvestfyns Skove. Egnen imellem Assens, Odense, Ringe og Faaborg. Egnen imellem Nyborg, Ringe, Faaborg og Svendborg samt Taasinge.

Jylland: Dronninglund Storskov i Vendsyssel og Birkelse Skov ved Aabybro. Høstmark Skov pr. Mov. Hadsundegnen og Skovene omkring Ørsted og Odder. Endvidere Boller pr. Horsens og Skovene omkring Barrit og Juelsminde samt Egnen imellem Kolding og Vejle.

I det hele taget er der mange Nælder i Østjyllands Skove fra Hals til Vamdrup.

Bedste Høsttid er August og September Maaned. — Iøvrigt opfordres Spejdertrøppene til at forespørge rundt om i Skovegne, samt foretage Recognosceringer inde i Landet. Der findes sikkert mange Steder, hvor Nælder findes, som Nældeudvalget ikke kender, men som lokal kendte bedre kan skaffe sig Besked om end Nældeudvalget.

Der er iaar særlig Anledning til at søge for at bjerge Nælderne, da Bomuld og Hør næppe bliver til at faa fra Udlandet. Nælde-taver kan tildeels erstatte disse Raastoffer og Nældeaffaldet (Blade og Toppidser) er et værdifuldt Foder for Husdyrene.

Nældeudvalgets Sekretariat: Jagtjunker Bauditz, Studiestræde 131 København K. Telefon Byen 11749 er forøvrigt villig til at besvare alle Forespørgsler og give nøjere Besked.

Nældeudvalget.

Spejder- og Nældekort over Danmark.

I alle de paa Kortet afmærkede Byer findes Spejdere.

De graa Ulve

FORENING AF
GAMLE SPEJDERE

»Once a Scout
always a Scout«

Det er ud fra denne, Baden Powells, Tankegang, at Tropsførersforeningen har udvidet sine Rammer, saa at ogsaa ældre Spejdere kan optages i Foreningen.

Vi tror ikke, at man kan lægge sine Interesser paa Lofret samtidig med, at man lægger sin Spejderbluse. Der er sikkert mange, der kunde have Lyst til endnu engang at føre det frie og raske Lejrliv og komme sammen med tidligere Kammerater.

Vi har aflagt Spejderløftet. Vi har givet os selv et Løfte om at holde det, ikke alene at holde det i vore Drengaar, men ogsaa senere i Livet.

Den Tid, der kommer efter denne Krig, vil kræve retlinede og karaktærfaste Mænd, vil kræve Folk der kan noget og vil noget.

Vi der alt længe har været Medlemmer af et Kammeratskab, der strækker sig Verden over, vil vedblive at være med i det. Alt i alt Jordkloden rundt er vi ganske vist ikke mere end én Million. Men det er ikke 1.000.000, der styrer Verden, det er end ikke 100.000, der i Øjeblikket er de bestemmende om Verdens Skæbne.

Og kan vi blot gøre vort til, at den næste Generation ogsaa stiller én Million i Spejdernes Rækker, vil meget være vundet.

Men hvorledes kan vi hjælpe Sagen hjem? Selvom der — og det haaber vi jo paa — blandt os vil findes fremtidige Førere indenfor Korpsen, er det jo ikke alle, der faar Tid og har Lejlighed til at deltage i den aktive Ledelse. Eet kan vi alle gøre. Vi kan vise Folk, hvad Spejderne duer til, hvad vor Uddannelse er værd. Vi, der er traadt ud i det praktiske Liv, kan langt bedre vise Folk, at vort Arbejde gøres med Liv og Lyst, at vi er en fremadstræbende Ungdom, der ikke pjatter Tiden væk, at Spejdersporten ikke er lutter Leg, men virkelig betyder noget. Vi vil mere end andre.

Vi gør derved et værdifuldt Arbejde for Spejderne Verden over, for vort Korps, det Korps som vi har haft Glæde af som Dreng og Gavn af som voksne. Vi hjælper derved til, at andre kan faa de samme glade Oplevelser, som vi har haft. Hvad byder nu Foreningen paa? Ja, vi er en Forening af gamle Spejdere og Førere. Men vi er for unge til at leve af Minderne; det skal man være mindst halvtreds Aar for at kunne nøjes med.

Vi vil ud paa Ture, baade Foraar, Sommer og Vinter, leve et Spejderliv i saa stor Udstrækning, som vor Tid tillader os. Vi vil høre, hvad Folk, der for Alvor har levet det Liv, som vi Spejdere fører, har at fortælle os; vil høre hvad de ældste iblandt os, de gamle Førere har at sige os, vil føre et Liv blandt jævnaldrende og ligesindede.

Vi, der vil danne en Spejdervagt om vort Korps, har meldt os ind i Foreningen. Og enhver Spejder har Ret til at blive Medlem, naar vedkommende har gjort Spejdertjeneste i 2 Aar, er 2. Klasses Spejder og har fyldt 16 Aar. Og vi haaber, at alle, for hvem Spejdersporten ikke alene har været en Oplevelse i Drengesaarene, men virkelig betyder noget, vil melde sig ind i Klubben.

Ove Holm.

Bestyrelsen består af:

Djursholt
Jens Hvass
Salicath, Sekretær
Oscar Madsen, Kasserer
Ove Holm, Formand.

Indmeldelser sker til Sekretæren Oscar Madsen, Gl. Kongevej 85, V. Nærmere ang. Programmet for Foreningen findes i »Spejdersport« for Marts.

6 Rekrutter indvies i Lejrlivets mange smaa Mysterier.

Teltet rejses.

Lad os saa faa Teltet rejst. Det er ingen Kunst at gøre det, naar vi er saa mange, men hvorledes vilde I tage fat, hvis I var ene om det?

Et Spidstelt kan en enkelt Spejder rejse saaledes: Pløkkene i de fire Hjørner slaas i, og Midterstangen rejses. Er det ikke et Spidstelt, men et Tagtelt, det drejer sig om, gør man saadan: Pløkkene slaas i de fire Hjørner af Teltet. Den ene Stang rejses, og man fæster den ene Bardun til Stangen og fastgører den lige ud for Stangen et kort Stykke fra den. Dernæst gør man det samme ved den anden Stang. Nu staar Teltet oprejst, og man kan rette paa det, saa meget man vil, og et Telt bør staa aldeles stramt, navnlig maa det ikke være for svejrygget.

Som Regel bruger man fire Barduner, to ved hver Ende, men jo flere der er, des bedre (des sjældnere ses hosstaende bekendte Lejr-billeder).

Pløkkene kan være af Jern eller Træ. Jernpløkkene drives lettere ned og gaar ikke itu, men vejer en Del, medens Træpløkke fylder ikke saa lidt. Er en Pløk bortkommet — det bør aldrig finde Sted — kan man lave sig en af en almindelig Gren. Pløkkene slaas ikke lodret i (se hosstaende Tegning), og er Jorden blød, maa man sikre Pløkkene paa forskellig Vis.

Undertiden kan det være en saadan Storm, at Pløkke og Barduner ikke formaar at holde Teltet, og man bør da sikre dette ved at lægge store Sten forneden paa Telt-siderne.

Vi var engang en tredive Mand paa Island; Lejren laa ved Foden af Hekla, og om Morgen blev det Storm. I vort Telt hørte vi godt Folkene fra Nabotellet rase over, at deres Telt var blæst omkuld. Vi smilte temmelig højt, indtil vor egen Teltstang væltede. En stor Synder iblandt os laa med Støvlerne paa om Natten, og han blev dømt til at gaa ud og rejse

Stangen og stramme Bardunen. En halv Time efter væltede Nabotellet igen; atter smilte vi højlydt og navnlig af, at Naboerne pakkede sammen og gav sig til at lave Morgenmad. Men da vor egen Teltstang knækkede, drukkede Smilet i den øsende Regn, som modtog os, da vi stak Tærne udenfor.

Der var kun eet Telt, der havde holdt Stormen ud. Men det viste sig senere, at Indbyggerne havde skiftedes til at holde Teltstangen, der var knækket, da de ikke vilde være til almindeligt Grin for os andre.

— Naa ja, det Telt staar ikke saa daarligt i Betragtning af, det er første Gang, I har været med til det, Dreng.

Nu kan I to gaa efter Brænde, du gaar efter Vand, og I andre tre graver Diamantgrav rundt om Teltet. Det er noget, vi altid gør i en Standlejr, i Vandrelejrer gør vi det kun, naar der er Udsigt til Regn. Græstørvane skal I tage omhyggeligt op, da de bagefter skal lægges paa Flads igen. I kan lægge dem op langs Teltsiden, det tætter saa godt.

Naa er I der med Brændet; lad os saa blot faa Grenene kvistet af det tørre Træ. Saadan staar man ikke med en Økse; man hugger Grenene af paa den Maade, at man staar paa den modsatte Side af den, Grenen sidder paa, og med Ansigt

En bekendt Lejrscene.
(Tegning af General Baden-Powell).

Pløkkenes Anbringelse,
a og b forkert! Maade, c rigtig, d for-
stærket.

tet vendt mod Rodenden. Saa flæsker man ikke sine egne Knæ. Værs'god, nu du.

Naar I er færdige med det, kan I tænde Baal — 2 Tændstikker af I ved det — et ganske almindeligt Baal til at lave Te paa, Kogehul graver vi i Morgen Formiddag. Ja, naturligvis skal Græstøvene skæres af, hvor Baalet skal være, hvordan tror du ellers, Lejrpladsen vilde se ud, naar vi forlod den.

I to Diamantgravere maa op efter Halmen; tag et Par Tæpper med til at have det i. I maa ikke spille noget paa Vejen, Halmen er dyr for Tiden, og viskal aflevere det igen, det kan godt bruges til Strøelse, fordi der har ligget Rekrutter paa det. Og husk paa, at Ejeren ikke skal finde ned til Lejren imorgen ved Hjælp af Halmstraa, der viser ham Vej.

Naar vi nu har drukket Teen færdig, skal vi til Køjs, Klokken er 10. Og da jeg af Erfaring ved, at Rekrutter helst staar op Klokken to om Morgenen, er det bedst, vi sætter Vagt. 3 Vagthold, hver paa 2 Mand. Sidste Hold gaar altsaa i Seng Kl. 4. I har godt af, at prøve at være ude om Natten.

Godnat — Husk at sætte Havregråden i Blød.

5. Bytrop. Den 27. Januar deltog Troppen i det aarlige Terrænløb, hvori Patruljerne i den gamle Bydivisions Troppe konkurrerer. Strækningen, 8 Km. er: Svejsgaard-Seborghs Kro-Dyssegaard-Jægersborg Kaserne-Forntunen. 5. Bytrop, 2. Patrulje gennemløb Ruten i kortest Tid: 56 Minutter.

Tropsassistent Emil Vodder har paa Grund af andet Arbejde maattet trække sig tilbage; i Stedet for ham er to af Troppens Seniorspejdere Torben Salicath og Steffen Lindberg Hansen blevet Assisterer.

Hvorledes en Spejder bærer sin Uniform og Oppakning

Hvorledes du skal bære din Hat, Bluse og Benklæder er saa lige til, at du vist ikke kan afvige fra andre Spejdere paa dette Punkt. Ganske vist ligner Hatten som oftest mere en Klud end en Hat, men det er, fordi du har været lidt ligeglad med den, for selvfølgelig er den ikke beregnet til at bære Vand i, eller til at bruge som Fodbold, eller som Æblekurv o. s. v.

Hvis du hver Gang, naar du kommer hjem fra en Øvelse, lægger den oven paa Skabet, saa den ligger paa hele Skyggen, evt. med noget tungt paa Skyggen, vil den være stiv, naar du skal bruge den igen. Naar den bliver ældre, kan du af og til give den Omgang med Pressejernet, efter at Skyggen er gjort godt vaad.

Blusen bæres med Ærmerne opsmøgede til Albuerne. Paa Enden af venstre Skulderstrop bæres Patruljens Farve: Skuldsløjfen, lige over hvilken der paa Skulderstroppen bæres Troppens Navn, trykt

eller syet paa et Bændel, saa at det kan tages af i Vask. Gallaskuldsløjfen, der erstatter Patruljens Farve ved højtidelige Lejligheder, bliver benyttet alfor ofte og alfor vilkaarligt. Den skal ikke bæres, fordi Troppen stiller til Parade eller til Øvelserne under Turneringsceremonier, men ved en Lejlighed som f. Eks. Præmieuddelingen og Festligheden den sidste Turneringsaften.

Halstørklædet, Troppens Farve, bindes som et almindeligt Slips over Blusens Krave og ikke, hvad der er almindeligt, men uskønt, trukket ned under Skulderstropperne.

Benklæderne skal være korte og blaa. Jeg behøver ikke at gaa nærmere ind paa det forfærdelige Syn af et Par tærnede Benklæder, for ikke at tale om et Par lange Benklæder, midt i et Geled af Spejdere med korte blaa Benklæder og bare Knæ. Øverst i Benklæderne bør der være en Strop i hver Side og en bag paa, til at sætte Livremmen igennem.

Sorte Strømper med 3 grønne Striber i Overslaget er reglementerede, men en Patrulje med samme Mønster Sportsstrømper, bare Knæ, korte blaa Benklæder, samme Slags Farve i Blusen og med nystrøgne Hatte, vil gøre et saa uudsletteligt Indtryk paa en Fører, at han aldrig vil turde sige noget.

Spejderens Oppakning.

Enhver Spejder skal vide, hvad han skal have med sig, naar han faar Ordre til at stille med fuld Oppakning; det letter Førerens Arbejde, en Gang for alle at have fastsat, hvad hver Spejder mæder med, naar der bliver givet Ordre til at stille med fuld Oppakning.

Det store Spørgsmaal er da: hvad skal jeg tage med, for ikke at komme

til at savne noget, og dog samtidig gøre Oppakningen saa let, at jeg under alle Forhold selv kan transportere min Bagage.

Vi husker alle vore første Lejrture, hvor vi var lige ved at slæbe os ihjel paa al vor Bagage, og dernæst den Overgang, hvor vi slet intet vilde have med, hvor vi troede, vi kunde sagtens sove paa den bare Jord, og sagtens laane et Krus her, og en Kniv der; men nu da vi er blevet saa meget klogere, lad os saa ikke lade dem, der nu skal til at prøve Lejrlivets Glæder, begynde med de samme Fejl som vi.

Paa et Patuljekursus i Midtjyske Division i Juleferien blev dette Spørgsmaal taget under grundig Overvejelse, samt Spørgsmaalet om, hvorledes man bedst pakker sin Rygsæk og bærer sin øvrige Oppakning.

Resultatet af de to Spørgsmaal blev flg., som maa antages at være det mest fyldestgørende Resultat, der hidtil er opnaaet.

I Rygsækken skal pakkes:

En dyb og en flad Emailletallerken,
Ske, Kniv og Gaffel,
et Bæger,
Natdragt,
Sejldugsko,
Strømper,
Regnslag,
Haandklæde,
Lommestørklæder,
Tandbørste, Sæbe, Kam (ren),
Uldtrøje,
Reservebluse,
Reservebenklæder.

Til Ske, Kniv og Gaffel syes et Futteral af Tøj, (evt. Sejldug), ligeledes til Kam og Tandbørste, samt en Æske til Sæben; til det hele syes et Futteral, ligesom det Solidaarerne faar deres Bepakningsager udleveret i.

Tæppe, Natdragt, Haandklæde, Uldtrøje, Reservebluse og -benklæder samt Regnslag rulles sammen hver for sig, hvorved det næsten intet fylder, — Tæppet maa man helst være to om at rulle sammen — det hele i Pølseform.

Sejldugskoene lægges sammen ned i Bunden af Rygsækken, hvorved de danner en Afstivning — dog kan de ogsaa enkeltvis stikkes ned paa hver sin Side af Rygsækken.

Derefter stoppes den sammenrullede Natdragt, Haandklæde, Uldtrøje, Bluse, Benklæder og Strømper ned, saaledes, at de blødeste Ting ligger ud mod den Side af Rygsækken, hvor man skal have sin Ryg. Der maa ikke vende saa meget som en Knap mod Ryggen af en, da den, efter at man har gaet et kort Stykke, vil gnave uudholdeligt i Ryggen. Yderst (længst fra Ryggen) stikkes de to Tallerkener ned, og øverst i Rygsækken Pakken med Spisegrej og Bægeret (kedelig Situation, naar man under Marchen skal drikke og ens Bæger ligger paa Bunden). Lommestørklæder o. l. Smaating i Yderlomme.

Til Indpakning af Tæpperne anskaffer Patuljen helst et vandtæt Stof, f. Eks. Sejldug eller Voksdu. Herved undgaas, dels det kedelige Syn med forskelligt farvede Tæpper, dels at Tæpperne bliver vaade i Regnvejr. Tæppet bindes om Rygsækken, et Par Læderremme kan f. Eks. fastsys til Rygsækken. Stofremme duer absolut ikke. Regnslag bindes under Rygsækken. En ekstra Snor til Rygsækken bør medføres.

Viskestykker, Klædesbørste, Skosvarte, Sy- og Forbindsager samt Kogegrej tænkes medført af Patuljen til fælles Afbenyttelse.

Saaledes lød Resultatet fra Patuljeformens Kursus i Aarhus, det er selvfølgelig ikke noget bindende Reglement for en Tropsferer, men et godt og praktisk Forslag.

Hertil kommer, om det er til en Vandrejlejr eller Standlejr, Patuljen rykker ud, det vil jo have stor Betydning m. H. t. Rygsækken Indhold.

Foss.

Presseudtalelser

over Troppenes Sne-good-turns.

Randers. 11/1. . . . Ofte gik Kælkene i Staa, men saa tog Spejdere fat. De khaliklædte raske Drengene var paa Færde overalt med deres Stuve; de passede paa, at ingen Fodgængere kom ind blandt de susende Kælker, og de regulerede Farten. . . .

(Randers Amtstavis).

Et Uheld paa Kælkebakkene.

Under Kælkningen i Gaar i »Vester Bakken« var en ung Kælker saa uheldig at køre mod en Hegnsæl, hvorved han brækkede et Ben. Det raske Spejderkorps tog sig straks af den tilskadede og kørte ham hjem paa en Slæde.

(Randers Amtstavis).

Thisted. Kælkesporten blev i Gaar drevet med Liv og Lyst paa Skovbakken ved Thisted, hvor Spejderne havde lavet en fortrinlig Bane.

(Thisted Avis).

Skive. Kælkningen i Skoven. Det vil maaske erindres, at de herværende Spejdere i Efteraaret anmodede Byraa, det om Tilladelse til at foretage Planeringsarbejde paa Dr. Louisesvej i Skoven, for derved at tilidanne en bedre Kælkebane end forhen. Tilladelsen blev givet, og det paagældende Jordarbejde er forlængst bleven udført, saa Risikoen ved Kælkning er betydeligt formindsket. Spejdernes Chef beder os oplyse, at Banen nu er i god Stand, og at Kælkesporten kan foregaa i Morgen — under Vejledning og Tilsyn af Spejderne.

(Skive Folkebl.).

DE, DER TOG HJEMMEFRA

ET FOREDRAG AF PROF. KARL LARSEN. HOLDT FOR ELEVER I HELLERUP GYMNASIUM
(STENOGRAFISK REFERAT)

NAAR Deres Rektor har bedt mig tale til Dem om dem, der tog hjemmefra, som Titlen er paa dette Foredrag her i Aften, er det fordi, det var ham bekendt, at jeg for nogle Aar siden har begyndt at udgive et Værk med denne Titel, som handler om Folk, der er taget hjemmefra, d. v. s., som er taget hjemmefra for ikke at komme hjem igen, som er taget hjemmefra for at udvandre, bryde op fra den fædrene Jord og søge under fremmede Forhold, i et nyt Land at bane sig Vej.

Dette Værk er af en noget ejendommelig Art, idet det nemlig ikke er Beretninger om saadanne Mænds Levnedsløb paa Grundlag af, hvad de har fremstillet mundtlig eller skriftlig, efter at deres Levnedsløb var naaet til en vis Afslutning i det fremmede Land, men det er et Værk, som er blevet til paa Grundlag af Breve, de har skrevet hjem, eller Dagbogsoptegnelser, som de har ført for sig selv under deres Kamp fremad. Dette Materiale er selvfølgelig af en ganske usædvanlig Art. De ved allesammen fra deres egen Erfaring, at der er noget, der hedder Erindringsforkyndinger. Naar et vist Tidrum af ens Udsvikling bliver bagved en, bilder man sig som Regel ind, at denne Udsvikling er foregaaet paa en noget anden Maade, end Tilfældet er. Jeg tror nok, at De, ja, vel ikke de helt unge, jeg ser foran mig, men de lidt ældre Tilhørere, allesammen har gjort den Erfaring, at det gør et mærkeligt Indtryk paa en af faa gamle Breve at se, som man selv har skrevet, Aar tilbage i Tiden.

Naar man læser dem igennem, vil man næsten altid studse, man vil sige: »Var det virkelig mig, der tænkte saadan, der oplevede de og de Ting.« Alle Mellemtonerne er i Tidens Lob svundet bort; der er meget af ens Erfaring, man har digtet til, Erindringsforkyndinger har været i jævn Virksomhed.

Det, som nu var Fordelen ved Materiale, som dels bestaar af fortrolige Breve, dels af Dagbogsoptegnelser, skulde ikke være, at det var absolut sandt, men det skulde være, at det for en væsentlig Del netop mangledes disse Erindringsforkyndinger. De vil i hvert Fald forstaa, at det er et Stof, af en ejendommelig Karakter, og som paa mange Omraader fører en dybere ind i de Mennesker, der skyldes, end noget andet Stof er i Stand til. Her i Aften, hvor jeg taler for saa mange unge, og gerne vil skildre saa anskueligt som muligt, har jeg valgt at tage en enkelt af de Figurer, som jeg har behandlet, og søge med en vis Udfærdighed at fremstille hans Udsvikling. Jeg tror, at vi derigennem lærer en hel Del om dem allesammen, og jeg tror, at denne enkelte har størst Interesse, fordi han er en ung Mand af samme Lag, som mine Tilhørere i Aften hører til, en Latinskoledelev, en Gymnasieelev, eller hvad man vil kalde ham.

Han var et ungt Menneske paa 17 Aar, da han i Aaret 1897 tog sin Studenterexamen fra en af vore største Provinskoler med en udmærket første Karakter. Det var Familiens store Sorg, at han kom til at mangle et Point i Udmærkelse, og det var til hans egen store Ærgrelse, da han havde været overordentlig flittig. Han var en meget flittig Dreng, der ogsaa i sin Fritid var travlt beskæftiget med at læse, tegne, samle. Tillige var han propper, pillen og noget nervøst ængstelig for ikke altid at kunne være blandt de første, i de sidste Skoleaar var han lidt oversteget, noget nervøs.

Nu bliver han Student, kommer til København, og saa gaar han i Gang med at studere Jura. Det var efter Forældrenes Ønske, det var i Kraft af visse Traditioner i hans Familie, det var ikke saadan, at han havde nogen særlig Lyst til det, hvad der oftere er

Tilfældet med Folk, der vælger dette Studium. Hans egentlige Interesse havde i Skolen været klassiske Sprog, Poesi, Æstetik, Litteratur, og det viste sig ogsaa hurtigt, at han ikke rigtig kunde komme ud af det med sin Jura. Den blev ham for tør, og i hans inderste Indre lurede der en Ærgerrighed i litterær Retning, efter at blive Skribent, Forfatter. Det overordentlig friske Studentertilv, som i hvert Fald dengang tilhødes ved Københavns Universitet, tog noget Magten fra den unge Mand, han blev mere og mere urolig, og hans Arbejde blev mere og mere planløst. Som mange unge Mennesker, i hvert Fald i den Periode, her er Tale om, kom han ind paa en vis, sensuel Naturbegejstring. Fantastiske Værker om Livet i en lykkelig Naturligtilstand, f. Eks. et dengang meget bekendt Værk af Gustaf Janson »Paradiset«, begejstrede ham ganske særligt.

Efter at han saaledes havde kæmpet med Jura'en og med mange Tillob til at tilfredsstille sin litterære Trang gennem selvstændig Produktion, blev han mere og mere nervøs, og da han var 22-23 Aar, cand. phil., naturligvis med Udmærkelse, syntes han, at det hele brød sammen under ham. Han syntes, at han maatte ty ud i Naturen, søge til noget mere oprindeligt end alt det, han gav sig af med. Paa en uklar og fantastisk Maade udfnyttede hans Ubehagfælelse sig praktisk ved at bryde med Studierne og blive - Gartner! Det vil sige Gartnerlærling. Men det gik ikke videre godt med Gartneriet, det passede ham slet ikke, det tog paa hans Kræfter. I Fritiden arbejdede han paa at oversætte Nietzsche, og gav sig af med andre af den Slags Ting, han interesserede sig for; han opgav atter Gartneriet, søgte en praktisk Kontorplads, hvad han heller ikke duede til, var derefter et Aarstid Redaktionssekretær, som det kaldes, ved et lille jysk Provinsblad,

men det passede heller ikke. Han holdt dog sin Tid ud, men da den var omme, stod han lige raadvild der, uden at vide, hvad han skulde tage sig til. Da faldt der over ham en underlig Begrejsning for det I. P. Müller'ske System, som netop den Gang i 1904 kom op, og vandt mange ganske fantastiske Tilhængere. Han kastede sig med stor Energi over »Systemets« mente, da det Müller'ske System begyndte at vandre ud over Verden, at at han kunde følge efter og blive en Slags Profet for det. Han vilde tage til Amerika og lære Amerikanerne det. Efter en Prøvetur over til Amerika som Opvarter paa en Udvandrerdamper og hjem igen, samlede han et Par Hundrede Kroner hos sin Familie, og saa skulde han da udvandre.

Fra denne unge Mand's Udvandringstur har vi først en Dagbog, som han fører om Bord paa Skibet. Der staar saadan noget som: »Jeg sidder oppe i Rygesalonon og skriver dette. Gennem den aabne Dør kan jeg se Seerne skvile over Dækket — Himmel og Hav i et! Et prægtigt Syn! Havets drønende Bas blander sig med Stormens hvinende Diskant til en storeslaaet Opsang til min Manddoms raske Daad. Bravo, Natur!!! Bølge laan mig din Kraft, at jeg kan storme frem, trodsig og uændelig som Du og knuse hver en Hindring paa min Vej! Du friske Vind, giv mig dine Vingers Styrke, at min Aand kan stige mod et højt og ædelt Maal! De ser, hvilke hule og svulstige Ord, han der betjener sig af.

Da han kommer til New York, bliver hele den Maade, hvorpaa han vil leve modtaget i dette Land, han vil sælge for sine Fødder, hvor han vil sælge sig op, overordentlig afslalende. Det er karakteristisk for Amerika — jeg ved det af personlig Erfaring — at der er ingen der tager særlig Notits af den rejssende. Naar en Mand kommer til Europa, for ikke at tale om Asien, og blot er nogenlunde velklædt, finder han straks en Skare Tjenere, som søger at hjælpe ham paa alle mulige Maader, og bliver man trukket op, hvad man jo ofte gør i den gamle Verden, saa sker det dog under en vis ærbødig Form. Det er ganske anderledes i Amerika. Der bliver man ogsaa trukket op men uden Spor af Komplimenter. Hele

den Maade, hvorpaa man maa slæbe af Sted med sit Tøj — thi der er saa at sige ingen Dragere — og den studse Maade, hvorpaa man bliver behandlet, hvor man kommer frem, af dem, man spørger om Vej — det har de nemlig daarlig Tid til at svare paa — gør, at den Fremmede let bliver noget skuffet. »Disappointed«, som Amerikanerne kalder det. Og saaledes gaar det i høj Grad vor unge Mand.

Det bliver ikke bedre paa Vejen til Vesten, (han vil jo til San Francisco, Guldlandet, »Sollandet«), og det hjælper først lidt, da han kommer dertil, og faar »de første modne Druer«, som han køber for en Bagatel. Han kommer til San Francisco og fortsætter straks til Los Angeles, den første By, hvor han vil slaa sig ned. Paa ægte dansk Maner søger han straks til Landsmænd. Da han faar fat paa dem, er det hele saa henrivende, de drikker Toddy om Aftenen, der lægges Planer for ham, og han mener, at her har han rigtig Rygstød.

Familiens Overhovede gaar med ham paa Anvisningskontoret, hvor Folk søger Arbejde. Der bliver skrevet en hel Del op om det, han kan, Ting, han faktisk ikke har Begreb om. Det bryder man sig ikke om, man vil bare se, om der ikke skulde komme lidt »Bids«, saa maa man se at klare det, som byder sig, lige meget hvad. Da det er besørget, er egentlig talt Hjælpen fra hans Landsmænd færdig, saa maa han selv arbejde sig videre, det er den almindelige Maade at ræsonnere paa i Amerika.

Og det gaar nu den unge Mand, som det gaar saa mange andre, de løber fra Sted til Sted for at høre om Arbejde, de faar ikke Arbejde, bliver fortvivlede, skriver hjem, søger atter at løbe Landsmænd paa Dørene, det bliver ingenting til, indtil de saa til syvende og sidst en skønne Dag maa tage det første det bedste »Job«, som tilbydes sig for dem.

Det er ganske interessant at se, hvorledes denne unge Mand, der er Student, cand. phil., Latiner, Græker, kan en hel Del Sprog, har læst meget, overhovedet ejer en Del »Kundskabs«, efter forgæves at have søgt at komme ind i noget, der har med Gartneri at gøre, hvad han har en lille bitte Smule Kendskab til, maa tage det første »Job»

som Tømrer, hvad han ikke har en Smule Kendskab til. Han fortæller herom: Han kommer ud til en Mand, der er ved at lave en Stald. Han trækker i Arbejdstøjet og gaar straks i Lag med at slaa Søm i og bære Brædder. Foruden han arbejder der en gammel grinagtig Snegl med Guldbrikke. Denne gamle Fyr kryber omkring paa Stillaadset med 3, 4 lange Søm mellem sine forlorne Tænder. Han synes ikke at have meget mere Forstand paa Tømrervæsenet end den nye Mand selv, men de morer sig imidlertid meget godt, og de ældre overhovedet morer sig over denne lille greenhorn — det er et amerikansk Udtryk, der betyder Grønskolling, — som knap kan slaa et Søm i, og som taler et grinagtigt Engelsk. »Jeg maa le med, og naar jeg gør en altfor himmelraabende Bommer, siger jeg bare: »Jeg er Gartner, jeg er slet ikke Tømrer«. Kl. 12 er der en halv Times Pause. Han gaar fra Kl. 6 om Morgenen paa noget Frugt, og Tarmene hviner af Sult. Men han maa nøjes med en Pakke Kiks og Æbler. Saa maa han arbejde til Aftenstid, og saa faar han 1½ Dollar. Det er den første Doll. han har tjent i Amerika, og det bliver ikke til mange flere der; efter 2 Dages Forløb er det Arbejde forbi. Saa leber han rundt igen og søger Arbejde, og han faar til sidst noget at bestille som Appelsinplukker paa en Farm. Dette, at han opnaar denne Smule Virksomhed, betager ham ganske overordentlig, han siger, at han brød sammen, og kom til at græde, saa stærk Spænding havde han været i, og saa glad var han over endelig at faa noget, ved hvilket han kunde opretholde Livet. Han begynder at arbejde, tager fat med stor Energi og driver det til at »brække en Rekorder«, som det hedder, d. v. s. at overstige, hvad en, der ellers var den hurtigste paa Appelsinplukkens Omraade, har præsteret. Det bliver nogen Tid ved at gaa nogenlunde, men til sidst synker han sammen, hans Kræfter strækker ikke til, særlig til den megen Vanding, Gødning, Grævning. Enden bliver, at han klasker sammen, og Principalen, som han tyer til, ogsaa paa dansk Maner, træster ham overordentlig smukt med en lang Svada om, hvorledes unge Mænd skal staa paa egne Ben og arbejde sig frem. Nu skal

han vente, til han bliver rask igen, og naar der bliver nyt Arbejde til Sommer, kan han jo komme igen. Han giver ham Middagsmad og spørger, hvorledes han har det med Jesus, siger et Par andre gode Ord og stikker ham et Par Traktater i Lommen.

Saa staar den unge Mand paa Gaden igen, og er ikke meget værd. For sine allersidste Penge faar han Logi hos en godmodig Kone af den Slags, som findes over hele Verden. Hun har lidt ondt af dette unge Menneske, hun kan se paa ham, paa hans Manerer, Tale, Væsen, at han ikke hører hjemme ved Appelsinplukningen. Hun har lidt litterære Tendenser, og da hun faar at vide, at han er Student, skaffer hun ham noget Arbejde som Tallerkenvascher, hvorved han kan opretholde Livet, og løvrigt mener hun, at han skal se at blive til noget i litterær Retning. Nu maa De huske paa, at det er en lille By, i hvilken dette foregaar, og det litterære staar for hende som det at komme til at skrive i Aviser, hun kender en Dame, som hun mener kan skaffe ham noget ind i et lokalt Blad. Denne unge i Danmark saa æstetisk bevejstrede Mand vil nu hellere end gerne staa til for at forsøge at komme paa et behageligere Niveau end det, han var begyndt paa. Det gaar imidlertid ganske forferdeligt daarligt med det litterære Arbejde. Han skriver nogle Artikler til en dansk-amerikansk Avis, nogle bliver taget, andre refuseret, men enten de bliver taget eller refuseret bliver Resultatet egentlig det samme, han faar nemlig ingenting for dem. I den lokale Avis faar han heller ikke noget. Det højeste Monorar, han opnaar, er sammend ved at sende til sin Far, som bor i en Provinsby i Danmark, nogle Artikler om, hvad han har oplevet. De kommer i en dansk Stiftstidende, og efter et Par Maanedes Forløb faar han den Sum 10 Kr. sendt over til Amerika. Nu er det meget karakteristisk for denne unge Mand — det vil jeg anføre ikke blot for at fortælle noget kuriøst, men for at fremhæve noget psykologisk betegnende for ham — at da han vil bestemme sig til at forsøge at blive noget i den litterære Retning, gør han ikke det eneste fornuftige, som der vilde have været at gøre, nemlig at gaa til det Blad, han var i Stand til at kunne komme an ved, og begynde aller nederst nede

med tarvelig Reportage og anden ubehagelig og ringetaget journalistisk Gerning, og saa søge efterhaanden at arbejde sig frem, saaledes som Folk, der er beskæftiget ved Journalistik i Amerika, saa at sige altid gør det. Det gælder da om ved en eller anden Lejlighed at vise Konduite eller Frækhed paa et eller andet Omraade, kunne turnere en eller anden Ting paa en særlig Maade, saa de overordnede og Publikum lægger Mærke til det. Paa den Maade skulde han have søgt at klatre i Vejret, men han er naturligvis for fin til det. Han mener, at han kan sidde hjemme i sin Stue og skrive Artikler om de Emner, han kan granske ud, og som interesserer ham. Han sender dem til et Bureau for — vel at Mærke — velkendte Navne, saa mener han, at de tager ogsaa nok noget af ham. Men De kan begribe, at det er forgarves. Naa, han kommer væk fra den Kone, han har boet hos, og staar omsider igen paa Gaden med 1 Cent i Lommen. Saa ser han der en Dag nogle Negere og Meksikanere, — om hvilke Mennesker han ganske rigtig siger, at dem regner Amerikanerne ikke for Mennesker, — som er i Gang med Asfaltarbejde. Han gaar til Formanden, Formanden kan lige bruge en Arbejder; saa maa han tage fat. Nu kan De forstaa, hvad Asfaltarbejde er for saadan en Mand, som saa at sige aldrig har kaft en Skovl i sin Haand, eller maattet lægge Kræfter i til legemligt Arbejde, der drives paa den hensynsløse Maade, paa hvilken det drives derovre, med fuld Udyttelse af Tiden. Det gaar naturligvis ogsaa, som det bedst kan, men han tjener dog nogle Penge og trøster sig selv og navnlig dem hjemme i nogle Breve, som er meget morsomme at sammenligne med Virkeligheden, saadan som den er udtrykt i hans Dagbog, fordi de ikke fortæller positivt usandt, men viser, hvorledes man kan sige det sande, men give det et Skær, saa det paa andre Mennesker virker, saaledes, som man ønsker, det skal virke. Hjemme skal de have Indtryk af, at han er begyndt et overordentligt pligtfuldydende, sundt og stilsfærdigt Arbejde, hvor han lægger Dollar paa Dollar for saa — det er et interessant Moment — at give sig til at spekulere lidt med Pengene, derigennem tjene flere Penge og saaledes naa videre

frem. Vi er der kommet ind paa noget karakteristisk for Amerika, nemlig den »Spekulations« som højer og lav deltagere i. I de californiske Byer var det særligt »Land«, der spekuleredes i dengang. Man køber Grunde eller Parter i Grunde, der saa ved Konjunkturerne ventes at komme til at stige mere og mere, saa Folk kan tjene Penge paa dem.

Asfaltarbejdet bliver han hængende ved en Tid lang, indtil hans Vj krydses af en ung Kvinde hjemme fra Danmark, som har kendt ham hjemme, og som har syntes, at han var ved at gaa til Grunde der, som holdt af ham og gerne vilde søge at hjælpe ham til at komme paa ret Køl og derfor begunstigede hans Tanke om at gaa til Amerika. En ung Kvinde, som ikke paa noget Punkt lod sig skuffe af de Breve, han sendte, som hun læste med den instinktive Seentværs igennem dem, som en Kvinde er i Besiddelse af overfor den Mand, hun sætter Pris paa.

Hun indser, at det er galt fat, og hun vil derover. Hun tager derover. Hun er nogenlunde paa samme Alder som han selv, uddannet til Kontorvirksomhed, i øvrigt af et meget flittigt omend noget flygtigt Temperament, men til Trods for at hun er gaaet fra en Virksomhed til en anden, i Besiddelse af en meget betydelig Arbejdsenergi. En Kvinde, som ganske vist hyppigt kunde slippe et Arbejde for et andet, men aldrig slipper Arbejdet overhovedet, som altid var beskæftiget, altid vilde frem.

Hun kommer over til ham og ser klart, hvorledes Situationen er. Og hun siger til sig selv: »Ja, der er ikke andet at gøre, end vi maa gifte os, og arbejde os igennem dette Proletarliv, saaledes som Chancen engang kan komme til at ligge for os.«

Disse to unge Mennesker har saa Bryllup; de skildrer det paa en morsom Maade, i Farver, som de henter fra Naturen derovre i San Francisco, med Palmer. Solnedgang og alt det andet smukke sydlandske, de kan pynte det ud med, og de sender et pragtfuldt Billede hjem af det Hotel, paa hvilket de efter deres tarvelige Middag et andet Sted har siddet paa Balkonen og nydt en lille beskedne Kop Kaffe. Saa begynder de at tage fat.

(Fortættets).

Patruljeførere!

Hjælp til Patruljens Uddannelse

V. Der aftales nøje en bestemt — ikke alt for aaben — Vej, eller bestemt Gader, der fører fra Udgangspunktet i en Kres tilbage til Udgangspunktet. Vejen maa være mindst 2 km lang. Patruljen deles i 2 Dele, der samlet eller enkeltvis gaar i modsat Retning ad den aftalte Vej, saa at de maa passere hinanden og til sidst mødes igen ved Udgangspunktet. Det gælder nu at passere Modpartiets Spejdere uden at ses ved, naar man ser en af dem, at gemme sig, til han er forbi, og at opnotere nøjagtigt, paa hvilket Sted man passerede ham. Ser to Modstandere hinanden, trækker de sig begge tilbage, til de ikke kan se hinanden, og søger saa igen at komme skjult frem. Alle skal være ved Udgangspunktet efter 1 Times Forløb. Derefter sammenlignes Notisserne. Man maa ikke gaa mere end 10 m ud til Siden fra den bestemte Vej og skal da gaa ind igen paa samme Sted, hvor man forlod den, saa at hele Vejen passeres.

March (som i I) til et ikke alt for fladt og aabent Sted. Her tales først om, fra hvilken Kant og paa hvilken Måde man uet kan komme nærmest til dette Sted. Derpaa prøves saaledes, at to afstændes for at forsøge, mens Resten af Patruljen holder Udkik og ser, hvem der først kan faa Øje paa dem, som nærmer sig.

Naar to Spejdere gaar sammen, skal de altid prøve at fange hinanden i ikke at have lagt Mærke til, hvad de kommer forbi. Naturligvis skal de ikke

spørge hinanden om dumme Smaatting, men om alt, hvad der er Menig i at lægge Mærke til.

Spejderne skal ikke være bange for at øve, selv om det regner. De ved af «Spejdebogen», hvad man gør, naar man er bleven væk. Og holdes man blot varme under Øvelsen, er der ingen Fare.

VI. Udmarch til en Skov. Paa Vejen Løb og lagttagelse som II. Efter Omdrejninger spørges om Nordretningen. Holdet uden for Skoven. Føreten stiller sig uden at være skjult et Sted ca. 100 m inde i Skoven. Spejderne søger nu skjult at naa saa nær til ham som muligt. Saa snart Føreten ser eller hører en, vinker han ad ham. Han skal da vise sig og derpaa trække sig tilbage, til han igen er uset, og søge ad en anden Vej at komme bedre frem. Efter 20 Min. Forløb kaldes Patruljen sammen, hvor Føreten staar, og han forklarer, hvilke Fejl de begik.

Sporing som IV. Det forsøges selv uet at finde ud af, hvor Flygtningen er, og derpaa skjult at omringe ham. Men først kan han se Følgeren, maa han flygte. Han er taget, naar han røres. Selv kan han ikke tage nogen.

Hjemmarch som II.

VII. Udmarch til en Vej. Paa hver March Løb, der hver Gang gøres lidt længere, indtil 2 km løbes med lukket Mund i 12 Minutter uden Vanskelighed. Føreten bliver staende, medens Resten af Patruljen gemmer sig for en langs Vejen. Ingen maa komme mere end 50 m fra Vejen. Efter 10 Min. gaar Føreten frem ad Vejen og søger at faa Øje paa dem, der er gemt. Ser han en, vinker han ham frem, og han skal da følge Føreten og hjælpe ham med at opdage. Ingen maa derfor vide, hvor de andre er. Føreten og hans Hjælperne maa ikke forlade Vejen for at søge. Medens de gaar frem, skal de foretage sig forskellige Ting som f. Eks. at gaa fra den ene Side af Vejen til den anden, lægge Staven og tage den op igen o. s. v. Enhver af de gemte skal notere nøjagtigt, hvor paa Vejen Føreten gik, da han passerede ham, hvad han da foretog sig o. s. v. Efter 20 Min. Forløb Røber Føreten Samling. Der tændes Bål, koges og ristes Kartofler (lidt Papir og den fornødne Proviant maa medbringes. Husk Spejdebogen S. 35, Nr. 1-4). Ved Baalet sammenlignes Notisserne. Der tegnes paa Papir et simpelt Kort over, hvor Baalet er, og man søger at bestemme den nøje ved «Landsmørk» (f. Eks.: Spiret paa Kirken mod Nord ses lige over Gavlens af Bakkegaarden, mod Øst ses en hvid Flagstang i en Have, saaledes at den akkurat dækker Midtlinjen af Husets Skorsten).

Føreten forklarer, hvorledes en Lejr skal indrettes («Spejdebogen» S. 51 og 52), og det drøftes, paa hvilket Sted i Nærheden den helst skulde ligge, hvor

Teltet skulde staa, hvorledes Stave, Opakning o. l. skal anbringes ordentligt. Før Hjemmarchen renses Hvilestedet for alle Spor af Bål o. l. som efter en Lejr.

Hjemmarch som sædvanlig. Det iagttages især, om man passerer særlig brugelige Lejrpladser.

VIII. Føreten har i Forvejen skuldet en Ting et Sted mindst 1 km borte. Vejen derhen maa ikke være for indviklet. Man tegner derpaa et simpelt Kort over Vejen og skriver nedendunder, hvilke Landmærker der viser Gennemstedet. Alle Spejdere aftager Kortet, men de maa ikke skrive Landmærkerne. Naar de er taget nogle Gange igennem, træder Patruljen an paa et Gæled. Føreten viser med Flaget et Bogstav. Enhver siger straks, hvad han mener, det er. Saa snart en har givet 3 rigtige Svar, har han Lov at løbe ad den Vej, Kortet viser, og søge efter den skulte Ting. Der fortættzes med Signalerne til alle er løbet. Den, der først finder den skulte Ting, har vundet. Derefter Melder B. Spejderne faar to og to en Opgave som de følgende: »Skaf at vide, hvor nærmeste Læge borte, »Hvor nærmeste Postkasse er, og naar den tømmes, »Hvornaa første Tog til N-borg gaar o. s. v.

De to Spejdere konkurrerer. Det glæder sig, hvem der først skaffer den ønskede Oplysning.

Meldingen skal være kort og klar og skal afleveres med stram Honnor. Den skal afleveres i 10 Skridts Afstand (for at vænnes til at tale højt). F. Eks. »Spejder Nr. 2 melder: Nærmeste Læge: Strandvej 12, lige over for Kirken. 3dje Vej paa højre Haand herfra».

Det gælder ved denne Øvelse at tænke sig om, inden man løber. Det har her sin Betydning, om man har haft Øjnene med sig paa Udturen.

lagttages og Løb paa Hjemturen som II.

Brug kun

Vegetariske Retter i Daaser, fortrinlig i Smag, ligesom i Brug. Alt i Konserver og tørrede Frugter findes.

***** »SANA« *****
Telf. 5650. Skindergade 28

Admiralens Dreng

EN FORTÆLLING OM ODDER-PATRULJENS HÆNDELSER
AF E. LE BRETON-MARTIN

Saa skal vi have et Navn til Patruljen, og da vi alle er født og opdraget i Devonshire, hvad siger I saa til at kalde den Odderpatruljen? Jeg har altid godt kunde lide Odderen; Floden, der løber gennem mine Skove er fuld af dem, og alle I Drengs kender deres Skrig. Saa skal vi have en Fører og en Korporal. Jeg foreslaar David til Patruljefører og Bob til Korporal. Jeg har nemlig en lumsk Mistanke om, at Mester David allerede kender noget til Spejdersport. Han vilde ikke være sin Faders Søn, hvis han ikke gjorde det.

Men der fulgte en uhyggelig Tavshed efter dette Forslag. Maurits Warner saa temmelig dumt paa Stebbings, og Stebbings saa paa Gerald Heald. Endelig busede det ud af Herremandens Søn:

»Bude Bob ikke være Fører, Hr. Admiral? For han — er jo — han er da — Deres Søn — og David kan —« Det var tydeligt nok, hvad han mente, naar man havde lagt Mærke til de Tegn og Blikke, som Doktorens, Præstens og Herremandens Sønner havde udvekslet.

Admiralen tav et Øjeblik, tog

saa Bogen, der laa ved Siden af ham og bladede hurtigt i den. »Jeg vil bare læse dette Stykke for Jer, Dreng«, sagde han roligt og læste følgende højt:

»En Spejder maa aldrig være snobbet. En Snob er en Fyr, der ser ned paa en anden, fordi denne er fattigere og daarligere stillet, eller en fattig, der foragter en anden, fordi han er rigere og mere begunstiget. En Spejder tager Forholdene, som de er, og søger at lære sin Kammerat at kende fra hans bedste Side. Kim blev kaldet »Hele Verdens lille Ven«, og det Navn skulde enhver Spejder gøre sig værdig til.«

Saa lagde han Bogen fra sig og sagde i samme rolige Tone:

»Det er vist bedst, vi holder Snobberi ude af Odderpatruljen lige fra Begyndelsen. Jeg foreslaar endnu en Gang, at David bliver valgt til Patruljefører.« Alle Hans der undtagen Davids sløj i Vejret, og Admiralen lo igen. »Enstemmig vedtaget!«

»Det var det,« vedblev han. »Men vi maa ikke prøve at flyve, inden vi kan gaa. Den store Lade ude paa Marken bliver ikke benyttet for Tiden. Den vil jeg over-

lade Odderpatruljen til Hovedskvarter. Vi møder saa hver Dag der og gennemgaar et Par Sider i Bogen. Naar vi saa er blevet lidt dygtigere har jeg en god Plan paa rat, men den faar I ikke at vide nu. Dragterne kommer forhaabentlig i Morgen, og Bøgerne kommer ogsaa til den Tid. I Aften kan vi jo saa aflægge Spejderløftet og lære at hilse og prøve nogle hemmelige Tegn, det er nok den første Gang. I Morgen kan I saa møde her klokken ti; Skolen er jo lukket paa Grund af Mæslingsen. Prøv saa paa at finde en sjette Dreng, for jeg er jo alligevel lovlig gammel for jer.«

En Time efter havde Odderpatruljen sluttet sit første Møde.

KAPITEL V. Amos Klive.

Briskmagaarden havde en næsten ideel Beliggenhed, gemt i en lille Dal mellem Bakkerne, med Skove rundt om helt ned til Bredderne af Floden, der strømmede muntert over sit Klippeleje ud i Havet.

En privat Vej løb gennem Skoven til Landsbyen, der laa paa den anden Side af Floden, over hvilken der gik en smuk, gammel Stens-

bro. Under denne lille Bro var der temmeligt dybt, en hel lille Dam, og her kunde man sædvanligvis i den bedste Fisketid faa Bld af en Laks. David og Bob havde som ganske smaa Drengene svømmet over den Dam, lige meget hvor hurtigt end Floden havde strømmet gennem den.

Det var en dejlig Sommeraften, da David forlod den gamle Gaard og langsomt gik ad den allerede omtalte private Vej ned mod Floden, paa Vej hjemad.

Drengen var meget glad og tilfreds. Skønt han var Søn af en Grovsmed, eller snarere fordi han var det — for, som vi har hørt, var hans Fader enestaende i sit Slags — havde han Anlæg ikke blot til at blive en dygtig Spejder, men til at blive netop saadan en Mand, som vort Fædreland trænger mest til. Rolig i Farens Stund, tillidsfuld og lærelysten, med Kærlighed til Naturen, saa hæderlig og paa lidelig som nogen, men dog en Dreng med alle en Drengs Mangler; saadan en Fører kunde Odderpatruljen prise sig lykkelig over at have.

Han gik roligt helt ned til Flodbredden og lagde sig bag en Klippe, mens hans aarvaagne Øjne gled hen over Strømmens krusede Overflade.

Saa viste der sig en mørk Skygge midt i Maanelyset, og et Øjeblik efter var en stor Odder smuttet op af Vandet med en Laks i Gabet. Det glinsende, smukke Dyr snusede mistænksomt op mod Vinden for at at forvisse sig om, at der ingen Fare truede, og lagde saa sit Bælte paa en Sten og begyndte at æde.

David laa lige saa ubevægelig som den Sten, han laa i Skjul bagved. Det var i Sandhed et godt Varsel. Her laa

Føreren for Odderpatruljen næsten klods op ad et af de smaa Dyr, som skulde være dens Mærke. Men mens David iagttog det lille, smukke Dyr, saa han det pludselig styrte ud i Floden og lade Laksen ligge paa Stenen. Dens fine Sanser havde mærket Fare. David laa saa stille som en Mus og hans Puls hæmrede.

En Skikkelse sneg sig ud af Skoven, en udtelig Skikkelse, der meget omhyggeligt krøb fra Skygge til Skygge, med Hovedet mod Jorden. Den kom ganske tæt forbi det Sted, hvor David laa skjult, krøb ned til Vandkanten, sprang let hen paa en Sten, saa ud paa en anden ude i Floden og derfra med et prægtigt, kattsagtigt Spring lige ud paa den Sten, hvor Odderen havde ladet sit Bytte ligge.

Da Skikkelsen havde puet Fisken

dybt ned i sin store Lomme for at bringe den i Sikkerhed op paa Land, vendte den om og naaede atter paa det tørre, ligesom den var kommet.

Først da og ikke et Sekund før sprang David op.

»Amos!« sagde han mildt. »Amos Klive, er du nu paa de gamle Veje igen? Det er jo ikke din Laks, det er Admiralsen. Vil du maaske bringe den op paa Gaarden? Du skulde hellere opgive de Tyerier, Amos, inden det er for sent!«

Noget, der lignede en Ed, kom over Drengens Læber. »Fas du dig selv, David!« mumlede han ondskaabfuldt. »Laksen er min, og jeg faar for den, hvad den er værd. Hvorfor løber du ikke op efter Willis og siger ham, at jeg er her? Han har været ude efter mig i mange Dage, men jeg er ham for snedig. Og en af Dagene skal jeg nok give ham, hvad han har godt af, saa sandt som jeg hedder Amos Klive!«

»Du mener vel, at du snart vil sidde i Fælden?« svarede David roligt. »Men her engang, Amos, lad hellere være med alt det; jeg har noget for dig, der er meget mere spændende end Vildtyveri. Vi har Brug for dig, Amos. Du hører netop til den Slags, som kan hjælpe os. Du kender saa meget til Naturen, til Fugle og andre Dyr, og hvorefter man skal bygge Hytter og meget mere. Slut dig til os og bliv Spejder, saa skal jeg nok tale din Sag hos Admiralsen.«

»Naa, det vil du!« sagde Amos og grinte haanligt. »Spejder! det lyder kønt! Jeg ved forresten ikke, hvad det er, men jeg kan nok tænke mig til det. Gaa sammen med en Flok Pittetørn til Bønnesmøder og lege Soldater. Næ Tak, det er ikke noget for Amos Klive! Saa gik jeg — — og med en Grimace, der forværgede hele hans Ansigt, gled han bort som en Skygge og forsvandt i Nattens Mørke.

Amos Klives Fader var en forvoven Landstryger, en berygtet Vildtvyr — sortsmusket, listig og hurtig — en Mand, der var her i Dag og der i Morgen, og som havde oplært sin Søn til at følge sig i tykt og tyndt — — og det ved at bruge Klo, Mæser af Klo.

»Klo til Hunde og Drengene, saadan læd «Luske-Klives» ofte gentagne Valsprog. Det vilde i Sandhed have været et stort Vidunder, hvis Amos var blevet til andet end det, han var.

Men der var dog trods alt meget godt i Drengen, hvad David hurtigt havde opdaget.

Amos elskede Dyr. Han havde en Hund, der var ganske enestaende klog og forbavsende trofast mod sin Herre. Det var en elendigt udsende Køter, der hed Piki, som kunde alt muligt, naar man lige undtager at tale, og som Willis, Skovfogeden i Briskamskovene, forgyves havde forsøgt at lokke i en Fælde og skyde. Og Amos kunde efterligne alle de Dyr Skrig, der fandtes i den Egn. Hvis man nogen Sinde skulde ønske Bekræftelse paa det gamle Ordspog, at en Vildtvyr er en Skovfoged, der er kommet paa den gale Hylde, saa har man den i Amos Klive!

KAPITEL VI

Skriptet.

Efter at Amos var forsvundet, blev David liggende lidt bag den Sten, der

havde skjult ham for Vildttven. Denne Gang var det ikke lykkedes ham at passvirke Amos, ja, han havde ikke haft andet ud af sin Ulejlighed, end at Amos havde gjort Nar ad ham. Men han var udholdende, endnu havde han ikke opgivet det. Han skulde nok overvinde Amos, ja, han skulde — men hvad var det? Han sprang op, og hans Hjerte hamrede heftigt.

Midt inde i Skoven, i den Retning, Amos var forsvundet, lød der et svagt Raab, et Skrig fra en, der var kommet til Ulykke, og som trængte til Hjælp.

Det var ikke noget Dyrs Skrig, men et ulykkeligt Menneskes Nødraab. I et Nu var David styrtet af Sted i den Retning, hvor Lyden kom fra.

Skriget blev ikke gentaget, saa David havde indt, der kunde føre ham til Ulykkestedet med Undtagelse af det svage Skrig, der først havde vakt hans Opmærksomhed.

Men hans Øren var skarpe og godt øvede, og skent han endnu var meget ung, var hans Spejdsøverner glimrende udviklede. »Lyden kom fra et eller andet Sted nær ved Galebæle Dalen, det vil jeg holde noget paa», sagde han til sig selv.

Han nærmede sig snart et Sted, hvor fire Køreveje stødte sammen, og midt paa Krydsningsstedet stod der et enligt Egetræ. Det var Galebæle Dalen.

Ved Foden af Egen, oplyst af Maanens Straaler, der faldt skraat ned mellem Grenene, lå en Mandsskikkelse. Nær ved den lå en nylig fanget Laks, benkæstet af en, der var flygtet, og havde Mærker i Siderne, hvor Odderen havde anbragt sine Tænder. Og ved Siden af lå der en tyk Asketræskar, hvori Bogtraverne A. K. var indskæret.

Alt dette lagde David straks Mærke til, da han styrtede frem og lagde sig paa Knæ ved Siden af den ubevægelige Skikkelse. Det var Willis, Admiralsens Skovfoged, og at domme efter det Ydre var den stakkels Mand død. Han havde et Saar i den højre Tinding.

Havde Amos gjort det? Alle Tegn tydede paa det.

David rejste sig igen. Han maatte løbe op paa Gaarden efter Hjælp. Selv kunde han ikke udrette mere her. Og saa skulde Politiet have Underretning om det forfaldne. Kunde Amos Klive virkelig have begaaet den Forbrydelse?

Det var et Spørgsmaal, det atter og atter plagede Drengen.

Da han vendte sig for paa hurtigst som muligt at løbe op paa Gaarden efter Hjælp, brasede en Skikkelse gennem Krattet og styrtede sig bagfra med et haust Brøl over Drengen.

David faldt til Jorden ganske overrasket over det uventede Angreb. Men han vilde dog ikke give sig uden Modstand. Han vidste ikke, hvem det var, der overfaldt ham, kun, at det var en stor og stærk Fyr, og at han blev angrebet med voldsom Kraft.

Den fremmede søgte at faa fat om hans Strube. Men saa buskede David paa et gammelt Knæ, som han havde lært af en Bryder — Devon-Bryderne har altid været berømte — og som en Aal snoede han sig ud af sin Modstanders Greb.

Han sprang op og tilbage og beredte sig til det næste Angreb.

»Du!« sagde Tom Wilson, Underfogeden med sin hæse, grove Stemme. »Er det dig, David — «

KAPITEL VII

Paa Sporet.

»Er det dig, David?« gentog Underfogeden stønnende. »Har du virkelig tilredt stakkels Ben saadan? Og hvor kommer den Laks fra? Er du nu blevet Vildttv? Jeg havde dog aldrig troet, at du var af den Slags.«

»De ved jo udmærket, at jeg ikke har gjort det,« svarede David harmfuld. »Mr. Willis er bevidstløs. De maa løbe op til Gaarden efter Hjælp; Admiralen er sikkert ikke gaaet i Seng endnu, jeg er lige kommet deroppe fra. Jeg skal nok se efter Willis imens; sig til dem, at de skal komme med en Baare, og naar saa Admiralen kommer hernaad, saa skal jeg nok meddele ham, hvad jeg véd.«

Hvor det gjorde ham ondt, at han skulde anklage Amos Klive — Amos, som han havde haabet at faa hjulpet paa ret Vej, saa han kunde blive det sjette Medlem af Odderpatruljen. Men alle Beviserne viste jo tydeligt nok, at det var Amos, der havde slaaet Skovfogeden til Jorden; her lå hans Stav med hans Forbogstaver og der Laksen, som David selv havde set ham snappe fra Odderen.

Underfogeden tøvede et Øjeblik, halvt overbevist om, at det var David, der havde begaaet Forbrydelsen, og at han bare vilde have ham til at gaa. Men saa kom han paa bedre Tanker. Han havde kendt David, lige fra han blev født. Det var ham alligevel ikke muligt at tro, at Grovsmænds San kunde være skyldig i en saa frygtelig Ugerning.

»Javel, nu skal jeg skynde mig,« sagde han endelig. Og han løb op ad Gaarden til, saa hurtigt han kunde.

David blev staaende i dybe Tanker. Hvis det nu alligevel ikke var Amos, der var den skyldige, hvem var det saa? Hans Hjerte bankede heftigt. Havde han ikke den selv samme Aften aflagt Spejderløftet? Var han ikke lige blevet valgt til Odderpatruljens Anfører? Her var der da endelig en Lejlighed til at vise, at han havde forfærdet den Ære, hans Kammerater havde vist ham.

Willis var stadig bevidstløs, det lod til, at han var alvorlig saaret. David kom nu i Tanker om, hvorledes en Arbejder i Landsbyen for en Maanedes Tid siden havde været fra Bevidstheden i tredive Timer efter at have faaet et Slag i Hovedet. Han anbragte den saarede, saa godt han kunde, og gav sig saa til at undersøge hans Saar meget omhyggeligt.

Slaget maatte have været meget kraftigt, og desuden var det lige ved Tindingen og maatte være slaaet af en, der var høj, for Kæppen var en tyk Askegren, der ikke en Gang var saa lang som en almindelig Spaderestok; men da Amos var mindre end David, der kun var en Dreng af almindelig Højde, og Slaget øjensynlig var ført fra oven og ned efter, kunde han sige sig selv, at det var en fysisk Umulighed, at Amos kunde have gjort det, hvis han da ikke havde slaaet paa noget.

Her var Punkt Nummer eet. Jorden paa hele den aabne Plads var blød og leret. Skovfogedens Spor med skarpt tegnede Mærker af jernbeskytterne under hans store Støvler var tydelige nok. Og gennem disse Buske var det, at Underfogeden Tom Wilson var sprunget frem. De dybe Spor af hans Støvler, der lignede Willis', men dog var noget forskellige fra dem, kunde David og saa se, og det var ham ogsaa yderst let at finde sine egne Spor.

Saa vidt var det meget godt. Men nu rodede David op i sin Hukommelseskiste. Hvad for en Slags Fodtøj havde Amos haft paa? Han rynkede Fanden af bare Anstrengelse og saa — »Nu har jeg det», mumlede han; »Amos gik med tyksaalede Sko; og han har en meget lille Fode.

Han bukkede sig ivrigt ned og kiggede rundt om det Sted, hvor han først havde set Skovfogedens Skikkelse. Hans Puls hamrede saa beftigt som en Spejders, der pludselig har gjort en Opdagelse. Han havde fundet et nyt Sæt Spor. Der havde været en der, der gik med Sko med Gummisaaler. Han kunde se de tydelige og skarpe Mærker af de stribede Saaler. Han løb frem som en Hund, der er paa Spor efter en saaret Hare eller Fasan. Sporene fulgte Vejen i den Retning, han selv maatte gaa i, hvis han vilde hjem. Og den, der havde haft disse Gummisko, maatte være løbet af Sted i fuld Fart.

Hvor kunde den nye Spejder vide det fra?

Der var ingen Mærker af Hælene, og jo længere han gik ned ad Vejen, desto tydeligere blev Aftrykrene af de stribede Saaler. Men nu er det netop saadan, at en Løber kun laver et svagt Aftryk med Hælene, og at Afstanden mellem Fødderne bliver betydelig længere end hos en, der gaar. David havde megen Lyst til at følge Sporene, men han kunde ikke lide at forlade den bevidstløse Skovfoged. Hvad vilde Admiralen og Wilson tænke, naar de kom til Gerningsstedet og ikke fandt ham ved? Nej, han maatte blive, hvor han var!

Men saa gjorde David, hvad en langt mere erfaren Spejder ogsaa vilde have gjort. Han satte sig paa en Træstamme og gennemgik alle de Enkeltheder, han havde samlet.

Hans Slutninger samlede sig i følgende: Den, der havde overfaldet Skovfogeden maatte have været en Person, der var over fem Fod og seks Tommer høj, der gik med Sko med Gummisaaler, og som maatte have faaet fat i en Knortekap, som havde tilhørt Amos Klive.

Men saa var der den Laks. Det var utvivlsomt den Fisk, som Amos havde taget fra Odderen, for Mærkerne af Dyrets Tænder sad i Siden af Fisken.

ganske som David havde set dem. Saa Amos maatte have været til Stede, men han kunde ikke have slaaet Slaget. Det var en meget indviklet Sag. David rejste sig og gik langsomt tilbage ad den Vej, han var kommet, da han havde hørt det Nødskrig, Willis havde udstødt, da hun styrtede om. Og Amos maatte være kommet den Vej, af den simple Grund, at der ikke var nogen anden, og — hallo, nu kom der mere Lys i Sagen!

Henvend tredje Skridt fra det Sted, hvor Willis laa, førte en Sidesti ind gennem Skoven vinkelret paa Hovedvejen. Og der, hvor de to Veje mødtes, saa David Sporene af de stribede Gummisaaler og Sporene af en anden Person! Med bankende Hjerter gik han et lille Stykke op ad Stien, og han udstødte næsten et Glædeskrig. Her var Sporene igen af begge Personerne, de stribede Spor gik ud mod Kørevejen og de mindre Spor ind i Skoven. Og disse sidste Spor viste ingen Mærker af Hælene, medens de andre havde et tydeligt Aftryk af hele Foden. Altsaa maatte den fremmede med Gummiskoene været gaaet ned ad Stien, mens den anden med de mindre Fødder var løbet op ad den. Og David var overbevist om, at Ejeren af de smaa Fødder var Amos, der gik med tyksaalede Støvler.

»Han er kommet ned ad denne Sti og har mødt Amos, der er kommet ad Kørevejen,« mumlede David ophidset. »De er standst, hvor Vejene mødes, og har talt sammen. Saa er Amos løbet op ad den smalle Sti, og Fyren med Gummisaalerne gik ad Kørevejen og løb paa Willis. Sandsynligvis har Amos givet Fyren Laksen og — nu véd jeg, hvem der gaar saa meget med Gummisko. Er det mon ham? Kan det være ham?»

Et Raab naaede hans Øren. »Hallo, David!« brølede en Stemme. Et Øjeblik efter stod han for Admiralen, Bob, Tom Wilson og en af Karlene fra Bris-kamsgaarden.

»Hvad er dette?« spurgte Admiralen ivrigt. »Wilson siger, at Willis er blevet slaaet i Jorden af Vildttyve?« David véd du om det, David? Husk nu paa, at du er Medlem af Odderpatruljen. Her har du det første Stykke Arbejde, min Knae, men Guderne skal vide, at jeg ønskede, du ikke havde faaet det. Hvordan har Willis det? Er han be-

vidstløs endnu? Ja, vi maa jo bringe ham op paa Gaarden, men lad os hellere først faa at høre alt, hvad du véd. David fortalte, hvorledes han havde mødt Amos Klive, at han havde bedt Drengen om at lade være at tage Laksen, at Amos bare havde let haanligt af ham og var stukket af.

»Og da jeg fandt Willis, Hr. Admiral,« sluttede David, »saa Laksen ved Siden af ham sammen med en Kap, som De selv kan faa at se, og hvori der stod indskaaret Forborgtavne A. K.«

»Donnerwetter!« brølede Admiralen: »og det var dig, der vilde have Amos Klive ind i Odderpatruljen! Jeg véd jo nok, at Fyren var en doven, samvittighedsløs og slyngelagtig Dreng! Men jeg havde dog ikke tænkt mig, at han kunde begaa det!»

»Og jeg tror heller ikke, at han har gjort det,« sagde David kækt.

Bob fløjtede mellem Tænderne. »Hvad siger du David?« udbød han helt kam-fuld over, at hans Kammerat vilde sige god for Amos. »Du maa jo være gal. Selvfølgelig har han det. Nu er du Spejder, David, husk det. Hvad siger du da til de Tegn, du selv har fortalt os om?»

»Ja, han er gal!« sagde Admiralen beftigt. »Den eneste Maade, vi kan helbrede ham paa, er at lade ham og Wilson gaa hen og faa fat i Amos. Gaa hen og træk den lille Slynge ud af Sengen og slub ham op paa Brikam. Saa lader vi ham sætte fast i Exeter Arresten i Morgen. Tror Du, at Willis kommer til Live? Ellers bliver det Tugthustraf til den lille Skurk. Det er ogsaa det eneste, der kan hjælpe paa ham. Vær paa Deres Post, Wilson. David kan vise Dem Slyngegens Hule, og hvis De ikke bringer ham her tilbage, Wilson, saa faar De Deres Afsked, og David bliver smidt ud af Odderpatruljen!« Admiralen var øjensynlig ude af sig selv af Vrede og havde i Sandhed ogsaa Grund til det.

David skulde lige til at forklare, hvad han mere havde opdaget; men han besluttede at holde sin Mund — foreløbig.

(Fortsettelse).

Tysklands Ungdom og Verdenskrigen II

En berømt tysk Pædagogs Syn

paa Verdenskrigens inderste Aarsager, og hvad Ungdommen bør lære deraf og af den.

Vel TORBEN FREDERIKSEN

Professor Foersters Taler og Artikler, som vi her bringer Uddrag af omhandler dels *det enkelte Menneske, dels Forholdet mellem Tysklands Folkelasser, dels Forholdet mellem Verdens Nationer* — altsammen: Enkeltindivider, Folkelasser som hele Nationer er kastet i den store Digel for at lures: personligt, nationalt, internationalt. —

Første Del af denne Artikel sluttede med at omtale de tyske Drenge under Krigen, her fortsættes med et Par Ord til

De tyske Piger.

... »Hvad jeg her har sagt til Drenge, det gælder lige saa fuldt ud for Pigerne. Hvormegen Karakterstyrke og Disciplin maa de ikke for Tiden udholde for at erstatte deres Sødskende den mandlige Ledelse! Og hvad er skønnere at se end et glad Pigeansigt fuld af dyb og hellig Alvor! Sandelig, ingen Pige i Verden er saa yndefuld, som den, der for lutter høje Pligter slet ikke mere har Tid til at tænke paa sig selv. Egenkærlighed gør altid klodset — sand kvindelig Gratie kommer kun af Selvglemmelse!»

Gaa en Tur ned gennem Strøget og se paa vore unge Piger!

Tapperhed i Krigen og i det daglige Liv.

... »Tapperhed er en saa uendelig Ærens Mark, at ogsaa de hjemmehlevne kan faa Plads paa den! Og Menneskelivet er fuldt af Skyttegrave, man maa blot lære, at kende dem. Vel for ethvert Menneske gives der Tider, hvor han tilsyneladende slet ikke kommer fremad og ikke formaar at fastslaa nogen synlig Følge eller Fremskridt for

sin Virksomhed. Vidt og bredt ser han kun Hemninger, fjendtlige Indflydelser, gennemblødt Gulv og sammenstyrtende Lervægge. At holde trofast og forhaabningsfuldt ud i disse Taalmodighedens Skyttegrave, dertil hører uden Sammenligning mere moralsk Kraft end til alibet Stormangreb paa Byer og Stæder.»

... Glem ikke at forblive trofast der, hvor ingen Berømmelse vinker, at staa din Prøve der, hvor der intet er at vinde, paa udsatte Poster, i skjult Besvær: da først kommer det frem, i hvor høj Grad Tapperheden er en Sjæls dybeste Besiddelse.

Karakterdannelse.

... Sandelig, Menneskets Kamp med sig selv er endnu vanskeligere end Kampen i Argonnerne og dog nær beslægtet — næppe er en Skyttegrav taget, saa kryber Fjenden allerede ind i den. Og den der sejrtrækker frem i Lidenskaberne Argonnerwald, han fortjener Tapperhedskorset og er sine Brødre i Felten værdig.

... Ikke enhver har nu Lejlighed til at bekræfte og øve sin Karakterstyrke i Granatild — men der gives ogsaa andre Granater end Krigens, der gives en den offentlige Misbilligelses Stenhagl, en Kammeratskabets Latter for den der uforskyttet følger sin Overbevisning, der gives en Unaade fra oven og fra neden, en haard Venskabs Opsigelse fra ens Nærastes og Dyrebærestes Side, som gør følende Menneskers Fasthed og videre Fremgang i det mindste lige saa svær som ildregnen i Marken. Og netop det skal være denne Tids Vinding for os alle, at Krigen lægger en ny og dog uergammel Glorie om Panden paa den, der holder ud til det sidste!»

Karakterens Væsen.

... Den der engang alvorligt spørger sig selv: Hvor sidder hos mig den sidste Rest uovervunden Frihed, den mest skjulte Frygt for Menneskene, for Smerten, for Genvordigheder og materielle Bekymringer — ham bliver det først ganske klart, at Karakterens Væsen egentlig er at søge i Tilintetgørelseskampen mod enhver Art af Frygt. At overvinde den hemmelige Kujon i os selv helt og holdent, det skal være vort Kampfællerskab med vore Tapre i Marken! Ikke enhver af jer kan opsøge Heltedoden for Fædrelandet, men enhver kan tvinge sig til altid at give Sandheden Æren, ogsaa hvor det bringer ham tunge Ubehageligheder og Besværligheder, ja, endog hvor han selv bliver stillet blot ved sit eget Vidneudsagn.»

Hvad man lærer i Skyttegravene.

... De som vender hjem fra Skyttegravene, de har gennemgaaet Mandighedens Skole i saa vældig en Stil, at den sidste Rest af Svagelighed hos alle Bedrestillede vel vil være udrøddet — vil den hjemmehlevne Generation være dem værdig, saa maa den ved ubønhørlig Selvpodagelse søge at nærme sig det, som derude Granathaglen og Lergravene har tiltvunget sig. Krig vil stadig blive sjældnere — men Helteidealet maa ikke dø, vi maa redde og bevare det som et helligt Arvegods, maa ikke lade det fortrænges af den blotte »Gentleman» — vel maa vi imidlertid uddybe og indeliggøre det og anvende det til alle Sider!

En Moder fortalte mig om en ung Mand, der før Krigen havde været selskabelig usikker, sky og afekteret; man havde lagt Mærke til, at han helt igennem altid havde villet agere Indtryk, og det havde gjort ham urolig

og unaturlig. Nu er han efter frygtelige Oplevelser vendt hjem som saaret og er fuldstændig forvandet, fuld af Jævnhed og Ligeformhed i Ord og Holdning, fuld af rolig Sikkerhed i hele sin Opførsel. Hvorledes er det at forklare? Dog simpelt hen saaledes, at den, der har udholdt denne Krigs utrolige Rædsel, der har lært at ringe-agte Schrapnellid — at han naturligvis ogsaa har vænnet sig af med at frygte Mennesker og at angle efter Menneskers Dom.

Hvor mange oplevende Billeder paa i Sandhed frygtløs og jævn Mandighed vil vi ikke komme til at se efter Krigen, og hvor dybt i dens Rod maa vi ikke have tiltetgjort vor sidste Menneskefrygt for at maale os med dem.

Et nyt Tyskland

Bedre Mennesker — National Enighed — Samfundsmæssig Retfærdighed.

I det foregaaende er væsentlig talt om Privatlivet og om Krigen som den alvorfulde og strænge Opdrager for Menneskekarakteren i Almindelighed.

I dette Afsnit skal omtales Krigens Indflydelse paa indre tyske og samfundsmæssige Spørgsmaal.

Prof. Foerster citerer i en af sine Taler et Brev som en ung Student ved Fronten har skrevet hjem til sin Mor. Den unge Mand spørger:

«Naar vi nu ved vore Vaaben har tilkæmpet os Sejren, hvad bliver det da af alle de gode Kræfter, som denne Tid har vakt i os? Vil det tyske Folk i Fredens Dage holde Liv i disse Kræfter og udvikle dem videre? Se, Moder, det er for mig hele Krigens Kærnespørgsmaal. Kan vi med Forretning sige ja dertil, da kan vi fortjene ethvert Offer. Vil vi have Mænd og Kvinder, som træder i Skranken for deres Overbevisning, Mænd og Kvinder for hvem den Indre Samvittigheds Stemme betyder mere end den ydre Anerkendelse? Eller vil det altid blive saaledes som før Krigen: Ængstelig Frygtssomhed for Rang og Penge, brutal Kamp mellem Partiinteresserne, Skældsord opad, Skældsord nedad, smaalige Bekymringer, letfærdig Dans

bort over alt? O, Moder det Spørgsmaal hviler mere tungt paa mig og mange Kammerater end Spørgsmaalet om jeg eller Kammeraten til venstre eller til højre vender levende og sund og rask hjem — Tro mig, at kæmpe her ved Fronten dertil hører mindre rent personligt Mod end det, der vil være nødvendigt i Kampene om den sande sædelige Frihed og Enhed indstillet efter Fredslutningen.»

Den unge Mand faldt 14 Dage efter at have skrevet dette Brev.

Alt forgæves?

«Ogsaa mange andre af vore Krigsgere,» siger Prof. F., »der ikke har skrevet noget derom i deres Krigsbreve, føler sikkert dybest i Hjertet det samme, som hin unge Student har skrevet til sin Moder; ja, vel mangen dødeligt saaret vil ved Afskeden med Livet spørge sig selv: Vil det nu alt sammen være forgæves? Vil jeg her i Roemarken forbløde mig og da ung, kun for at der i Tyskland kan tjenes endnu flere Penge eller vil mit Hjertes blod hjælpe til at alle gode Aander vaagner i det nye Tyskland?»

Enighed i Folket.

«Ganske særlig vigtigt er det, at den kommende Generation hjælper med til ved et grundigt og tappert Fredsarbejde at befæste den nye nationale Enighed mellem Arbejderklassen og de andre Klasser. Da jeg i Mobiliseringsdagene gik gennem Arbejderkvartererne i München, da greb det mig dybt at se, hvorledes alle disse Mænd ud af deres sol-løse Boliger og glødefattige Liv bar til Fædrelandets Alter det eneste de havde nemlig deres Liv.

Naar jeg tænker paa hele den Kasteaand, det Klassehovmod og paa den politiske Snæverhøjtidelighed, som vi før Krigen har udvist overfor den arbejdende Klasse, saa maa jeg sige til mig selv: Nu ja, fortjent har vi det ikke, men efter Krigen vil vi gøre os fortjent til dette! Og derfor maa jeg her tilraabe alle dem, der hører til Ungdomsföreningerne:

Hold broderligt sammen med Arbejderungdommen, slut Venskaber for Livet, saaledes som jeres Fædre nu slutter dem i Skyttegravene. Og om man

nogensinde atter skulde ansøre jer til at overse den socialdemokratiske Ungdom som uværdigt Selskab, saa skal I af alle Kræfter sætte jer derimod; ærer denne Krigs hellige Forbund, ærer Kammeratskabet mellem jeres Fædre paa Ærens Mark, meld jer ud af enhver Forening i hvilken en Socialdemokrat eller hans Son bliver betragtet som Tysker af sekunda Kvalitet, lad der ikke blive vendt op og ned og fortolket paa det tyske Kejsers Ord: »Jeg kender ikke mere noget Parti, jeg kender kun Tyskeren!« Og jeg siger her alle de unge Mænd, der fremtidig som Ingeniører, Entreprenører eller Embedsmænd:

Ærer og elsker jert tyske Folk, og saa naar det gør Spektakler, ja, naar det strækker og stiller jer tunge Betingelser; ærer dets Tanker, selv om I ikke regner dem for gennemfærdige; ærer ogsaa dets Førere og Tilidsmænd; luk ikke Munden paa dem selv om de taler haardt; udeluk dem ikke de Tilidsopdræt og den Medbestemmelsesret der tilkommer dem; lad det være skrevet i Sjelen, at de var os tro i den store Tidel Ærer ogsaa Voldsomheden, Ubøjeligheden og Kasertet i deres Overbevisninger og Angreb, thi netop det er jo tysk og har staet sin Prøve ved de masureiske Søer. Sandelig, vi maa fra nu af udvide Ordet »nationale lige fra Grunden. Fra nu af maa hine betegnes som »fædrelandsløse, der bliver stikkende i Klassepatriotisme; thi Fædrelandet er ikke blot Jorden, Historien og Fanen, men derimod menneskeligt Kod og Blod, og derfor elsker kun den i Sandhed sit tyske Fædreland, som elsker hele det tyske Folk, ogsaa det røde Folk; thi vor Fane er sort, hvid og rød — den tyske Fane maa være et Billede paa den fremtidige nationale Enhed for alle Klasser og Partier, ubeskadiget af alle Forskelle i religion og politisk Overbevisning.

Sag i denne Aand allerede nu enhver Lejlighed til at lære den arbejdende Klasse at kende — den, der kun kender en Klasse, kan er som et Menneske, som kun har læst en Bog.

Den der aldrig har set ind i et ganske tomt Spisekammer, han forstaa heller ikke de Tanker, der kommer af saadanne tomme Spisekammer — den der aldrig har set ind i Sjæle, der blev saaret af haanlig og overmodig Behandling

fra oven, han forstaaer ikke de røde Ord, som kommer af saadanne Saar.

Sjærsrusen — bag Fronten!

»Jeg har i det foregaaende talt om Krigens store Sider om dens Forbilledet og dens Testamenter. Der var nu ogsaa et Ord at sige om Krigens Færet netop for de hjemmeblevne. De største af disse Færet ligger vel i Sejrsrusen. De som ligger i Skyttegravene, de er bevaret for denne Færet. De ser »Bjørge af Lige«, vi læser kun derom, de har det frygtelige ved et Nederlag, et forgæves Blodoffer af Tusinder, for tæt paa Livet, de kender Krigslykkens Omskiftelser for godt til at kunde svælge i larmende Triumf. I deres Glæde er en stor Dæmpelse, Jævnhed, Ydmyghed — Disciplin.

De der virkelig er tørnet sammen med Fjenden, de er maaske netop derfor ogsaa dybest forbundet med ham, er allermost ude af Stand til at nyde deres egen Sejr i overmodig Magtfølelse. Men de, som forbliver bag ved Fronten og bag ved alle Krigens Rædsler, de bliver lettest grebte af en egenkærlig og brutal Magtstrøm, og tager alvorlig Skade paa deres Sjæl.

Thi hvad nytter os en Sejr i Marken, naar vi til Gengæld lider et moralsk Nederlag?

»Den tyske Selvsroe!

Hede Verden. Venner som Fjender, beundrer det tyske Folk for dets Flid og Dygtighed, dets Ord og Disciplin — det Had til tysk Væsen og den Harm over tyske Principper, som i disse Aar har vokset sig stærkt rundt om i Verden tager væsentlig Sigte paa det tyske Militærparti og de det nærtstaaende ledende Kredse indenfor Tyskland.

Det vil glæde alle sande Venner af det store, menige, tyske Folk at høre een af Tysklands største og mest ansete Pædagoger tage til Orde mod disse Kredse:

»Et lidet glædeligt Kapitel i Historien om den tyske Aand bag Fronten bærer Overskriften »den tyske Selvsroe«. Og Ordførelsen for denne tyske Selvsroe er ikke blot hine bekendte Typer, hvis skurrende Selviskehed har bidraget

saa meget til at berøve det tyske Væsen, den dette tilkommende Sympati og Agtelse hos dannede Udlændinge, men ogsaa meget bedre Elementer, som i Forherligelsen af deres egen Nation sætter den Skamfølelse tilside som de ellers vilde føle for enhver anden Selvsroe. Augustinus' Ord: »Jeg visnede for dine Øjne, o Herre, da jeg behagede mig selv!« — det gælder sandelig ogsaa for den nationale Selvtillfredshed.

Ogsaa i denne Sag vil vel det Tyskland, som vender tilbage fra Skyttegravene, bringe det tilbageblevne Tyskland til Besindelse. Vore Soldater har frabedt sig Vittighedsfortællinger om vore Fjender — kunde de høre og læse alt, hvad der for Øjeblikket bliver talt og trykt i Hjemmet vilde de endnu frabede sig meget andet.

Folkedahed.

Er der noget Had i Verden, der er meningsløst, uretfærdigt og haabøst dumt maa det være Folkedahed, Hadet mod hele Nationer og aldrig skyder Fædrelandskærligheden hæsligere Vildskab end, hvor den giver sig Udslag i blot og bart Fremmedhad.

Med Sorg saa ved Krigens Udsend de bedste Mænd i alle Lande den internationale Kulturs fine Spind med de mange dyrebare Vidskabens, Kunstens, Literaturens, Handelens og Industriens Traade, som i frodig Samvirken i den moderne Civilisations Navn var spundet mellem Lande og Folk, brutalt blave sanderrevet og tilintetgjort, ja, foragtet og haanet. Og med Væmmelse lagtes de saa kælige Hovesdrømme, hvorledes Folkedahed forplumrede Aandslivet og Retsbevidstheden i Verden over og gjorde Stjerner, der før funklede saa klart paa den internationale Kulturs Himmel ganske matte, gjorde store Mænd saa smaa og snæversynede i deres nationale Forblindelse.

Men ligesom Lægekunsten og den moderne Hygieine har evnet at holde Pesten og Koleraen nede under den store Krig, saaledes vil det moderne Aandslivs Læger og Hygieine sikkert faa Bugt med Folkedahed og den sygeligt overdyrvede Nationalfølelse.

Hør blot her et Par enkelte Udsagn af Prof. Foersfers Ord til den tyske Ungdom:

»En stor Krigens Færet netop for de hjemmeblevne er ogsaa denne hengiven sig til Hadfølelse mod vore Fjender. Hvad jeg sagde om Klasten mellem det kæmpende og det tilskuende Tyskland gælder ogsaa her: Atter og atter ser vi af Krigsbrevene og hører vi af vore Saarede, at de netop i Felten hurtigt mistede denne Hadfølelse, og at de heller ikke behøvede dette Motiv for at gøre deres Fligt.»

»Visselig skal i Bedømmelsen af vore Modstandere det sorte heller ikke kaldes hvidt; men det taabelige en bloc Had mod hele Folk, den dermed forbundne lidenskabelige Haardhed og Ensidighed i Dommen, er uforenelig med tysk Værdighed og tysk Kultur.»

»Denne Svælgelse i Had er ogsaa en slet Forberedelse til den store nationale Opgave, som netop den kommende Generation har at løse efter Krigens, nemlig at gøre gældende en mere gensidig Retfærdighed og gensidig Agtelse i Kampen mellem Partierne, Interesserne og Verdensanskuelse. Dertil kan vi kun rigtig forberede os, ved at vi allerede nu i Bedømmelsen af vort Fædrelands Fjender ikke udtaler eller omtaler nogen som helst hadefuldt, uretfærdigt eller sladderagtigt Dom.»

»Retfærdighedens høje Skole!»

»Der gives heller ikke nogen mere virksom Disciplinens Skole end Øvelse i fuldendt Retfærdighed overfor Modstanderen. Den, der nu ikke kan gennemgaa Slagsmægens Disciplin, han skulde i det mindste gaa i Retfærdighedens høje Skole, for at blive Herre over sine tøjløse Stemninger. Til denne Retfærdighedens Disciplin hører det frem for alt ogsaa, at man ikke tillader sig at tro alt, hvad der bliver sladdret og berettet om vore Fjender. Hvor mange falske Rygter, hvor mange Almindelighedsfortællinger og hvor mange Overdriverer er i disse oprørte Tider desværre blot al for villigt blevet modtaget og har faaet Hadet og Haavnsfølelsen til at flamme yderligere i Vejret! — Og selv hvor det drejer sig om sikkert garanterede Ting, — men hvor mange glædelige Træk af Ædelmodig-

hed, Menneskelighed og Gæstevenskab i Fjendeland bliver der dog ikke opsaa berettet os!

Men desværre bliver disse Ting os gennem Aviserne ikke nær bekendtgjort med en lignende Fanfare som Skændselgerningerne og Skædeslashederne. Jeg har samlet en Række tilforladeligt garanterede Vidneudsagn om Behandlingen af vore Fangne i Frankrig, England og Rusland, som staar til Disposition for enhver, der vil bevare sin Dom for Ensidighed.

Ved disse gode Beretninger bliver visselig de slemme Ting, som ligeledes er sikkert garanteret, ikke bragt ud af Verden; men vi bliver retfærdige overfor Modstanderen og ser forhaabnings-

fulde Tilknætningspunkter for den fremtidige Genforsoning mellem Folkene.

»Salig er de, der hunger og tørster efter Retfærdighed, Mennesket kan i enhver Tid finde en ganske særlig Løjlighed til at beskæftige denne »Hunger og Tørst efter Retfærdighed« — for Øjeblikket kan han det bedst derved, at han ikke tror Aviserne.

Krigen og Hædet.

»Men Kampen mod Hædet og Gavadskelsen maa gaa endnu langt videre end det her blev forlangt. *Hale Vendskrigen* med al sin Rædsel og alle sine Tab havde jo slet ikke været mulig, hvis Vænen i Had, i uretfærdig Bedom-

melte og i brutal og kortsynet Selvhædelse ikke endnu i saa høj Grad berøskede hele det menneskelige Samliv.»

»Det kunde slet ikke være anderledes, end at denne barbariske Indrettilstand udadtil fik Udtryk i Verdenskrigens Skikkelse. De eksploderende Granater og de sønderrevne Legemer skal sige til os alle:

»Fornægt os ikke, vi kommer jo til syvende og sidst dog alle fra Jeres eget daglige Rasens Krudtkammer, jeres hemmelige og aabenbare Skænderi, hjemme og i Forretningen, paa Gaden og ved Skrivebordet! Gænkend jer selv idet i stirrer paa os! Vi er Børn af Jeres Vrede!»

(Afsluttes i næste Nr.).

TELEFONEN OG DENS ANVENDELSE

I en Tid som vor, hvor Telefonen spiller en saa stor Rolle i det daglige Samkvem, er det kun rimeligt og godt, at Børn tidligt lærer at betjene en Telefon, og de Direktiver, som er fremkommet om dette Emne, har jeg hilst med Tilfredshed, men man bør ikke glemme at forklare Ungdommen, at Telefonen i sin nuværende Skikkelse kun bør benyttes til korte Meddelelser, som ikke lige saa godt og lige saa rettidigt kan gives Modtageren paa anden Maade.

Som Forholdet er misbruges Telefonen i en utrolig høj Grad, og den virkelige Nytte svækkes ofte betydeligt derved. At forklare i hvilke Tilfælde Telefonen med Berettigelse maa bruges, er vel ikke nødvendigt, enhver kan vel forstaa, at den Mand, som er bosiddende i f. Eks. Aalborg og som omgaaende

skal give et Tilbud paa en Vares levering til Aarhus, og yderligere Oplysning er nødvendig, med Betrækt og betydelig Fordel vil kunne benytte Telefonen, hvor et Brev vilde tage en Dag derned og Svaret en Dag op. Men den samme Mand maa, naar han skal have den omtalte Forbindelse med Aarhus, døje den Tort, at det kan tage 3 à 4 Timer, inden Forbindelsen opnaas, saafremt han ikke vil forlange Ekspres og betale dobbelt Takst og saaledes gaar det med enhver Samtale udenfor den snævrere Omkreds.

Hvad er da Grunden til denne lange Ventetid? Ganske simpelt — for mægen unødvendig og for lang Snak i Forhold til Ledningsnettet. Og nu er vi ved Sagens Kerne. Altførti erfarer man det, dels ved det man hører i Telefonen ved

»Krydsningers«, dels ved at se og høre Telefon-Anvendelsen i Hjemmene. Over Halvdelen af det, der siges, kunde undværes. Jeg retter derfor den Appel til Spejderne — Brug kun Telefonen, naar det er absolut nødvendigt, sorg for at give Jeres Kammerater Besked i Skolen, eller hvor I nu ellers er sammen, men lad være med at lægge Beslag paa Telefonen til Ordreudgivelse o. l. som lige saa godt og langt sikrere kan siges mundtlig eller paa Brevkort. Vor Tids Ungdom er i nogle Retninger inde paa visse Magelighedsprincipper — Telefonen skulde nødig yderligere fremelske disse.

Til Slut endnu en Bemærkning om Telefons Anvendelse. Hvorfor kaster mange Mennesker — og Børn næsten altid — al Høflighed til Side, naar de taler i Telefonen. En Dreng »Å« ringer f. Eks. gan-

ske ugenert op til en anden »B« (d. v. s. til den andens *Forældre*), og til »B«s Moder, som har maattet kaste alt andet til Side for at ile til Telefonen, siger »A« blot: »Er det hos Hansens? — Maa jeg tale med »B« — hvorefter Moderen blot har at styrte Huset rundt og lede efter »B« — medens disse to Ledninger altsaa samtidig er unddraget al anden Benyttelse. Bortset fra, at hele denne Telefonsamtale og Forstyrrelsen for »B«s Moder rimeligvis kunde have været undgaet ved at »B« havde faaet Beskenden i Skolen — eller ved, at »A« løb over Gaden med den til ham, — saa viser den Tankeløsheden og Mangelen paa Høflighed overfor de ældre.

Hvad var rimeligere, end at »A«, hvis han absolut skulde tale med »B« i Telefonen, begyndte med at sige: »Er det hos Grosserer Hansens. Det er »A«, undskyld jeg gør Ulejlighed, men kunde jeg ikke komme til at tale med »B« — eller »maatte jeg ikke bede Dem kalde paa »B«.

De faa Ord, som her tilføjes, er kun et simpelt Udtryk for Høflighed og kan derfor ikke kaldes »unødigt og lang Snak.«

Børn glemmer, at det er *Forældrenes* Telefon, men ogsaa paa det Felt bør Spejderen søge at forstaa — og gaa foran i Forbedring.

Viborg, Febr. 1918.

G. Svendsen.

PRÆMIEGAADEN

13 Besvarelser! Betyder det, at der blandt de 2000 Spejdere kun findes 13, der ved, hvad man skal gøre, naar en Mand er faldet igennem Isen? Eller betyder det, at de øvrige 1187 Spejdere forlængst har gjort sig klar over, hvad der bør gøres i en saadan Situation og finder det under deres Værdighed at indgive Svar paa en saadan Op-gave?

Jeg tror nu, at de 1187 mener, det er tidsnok at tænke over det, naar Manden er faldet igennem. Men det er fejlagtigt. Man bør tænke sin Handling i et saadant Tilfælde igennem, saa er man sikker paa at gøre det rigtigt, naar man bliver stillet overfor Problemet.

Har I da aldrig set, hvordan »modige« Folk søger at standse en løbsk Hest ved at stille sig midt paa Kørebanen med udbredte Arme, for at løbe til Side, naar Hesten kommer. De Folk har aldrig tænkt over i Forvejen, hvad de vilde gøre i det Tilfælde: løbe op paa Siden af Hesten, støtte med den ene Haand mod Skaglerne eller Vognstangen og med den anden gribe Linien lige inde ved Hovedet.

— Men det var Præmiegaaden, vi kom bort fra.

Af de 13 Indsendere, vilde 5 løbe til en Isenkræmmer og købe en Stige for at Manden kan faa Tid til at drukne. 3 lader den ene af Spejderne løbe efter Hjel্প. Hvorfor dog? Er to Spejdere ikke mere end Hjel্প nok. Og det skulde fedt hjælpe, at der kom ti Mand til for at staa og glo paa Bredden.

Den bedste af Besvarelserne har I her:

Helt hurtigt derud, sammenbin-dende Halsterklæder, Livremme, (Skøjteremme). Erik (lettest) ud paa Maven. Kaste dette til Drengen. Hans fastholder Eriks Ben. Langsomt hale Drengen op. Svober deres Bluser om ham. Løber med ham til nærmeste Gaard. Han faar varmt at drikke. Kommer i Seng, indsvøbt Tæpper. Bud til *Forældre*. Erik Dam.

Det lader til at høre med til Rekrutuddannelsen i Erik Dams Patrulje at redde Folk fra at drukne.

Vi har modtaget følgende:

I Søndags faldt en lille 4 Aars Dreng gennem Isen, helt inde ved Land. Den lille kunde dog ikke komme op ved egen Hjel্প. I det samme kom Rekrut *Albert Hou-naghel* fra Patruljefører Erik Dams Patrulje forbi. Denne sprang straks i Vandet, som gik ham til Skridtet, og trak den lille paa Land, hvorefter han fulgte ham hjem.

Forøvrigt har en ung Dame givet en glimrende Løsning, som har været offentliggjort i Dagspressen. Hun saa en Dreng falde gennem Isen paa (Gentofte Sø eller Fuglesangssøen, jeg erindrer ikke hvor). Hun løb ikke efter Hjel্প, hun mente, hun selv var Hjel্প nok. Kurede paa Maven ud over Isen, kastede sit Bælte ud til Drengen og halede ham op.

Denne unge, 18aarige Dame gjorde altsaa nøjagtigt, hvad Erik Dam vil gøre, naar han skal til det engang.

De præmierede Besvarelser er indsendt af:

- 1) Patfr. Erik Dam, 1. Gentofte Trop
Irisvej 3, Gentofte.
- 2) H. W. Schran, Munkegade 32,
Aarhus.
- 3) S. Lange, 1. Vesterbro Trop.
Poul Møllersvej 4, F.

SPEJDERKORPSET

Korpskontoret Nørregade 14 er aabent fra 12-5½.

Nørrejske Division.

Nykøbing Trop. 1½. Kælketur til Legind Bakker, hvor der kældedes ved Skovfogedhuset. Troppen spændte Hest for Slænderne, og havde, trods bidende Kulde en fornøjelig Tur. Under Læge Vogels Ledelse uddannedes Troppens Førere til »Røde Kors Samariterprøve» paa Sygehuset.

Hjørring Trop har hele Vinteren dreven Boxning og Ambulanceøvelser i Skolens Gymnastiksal. I Tillslutning til Troppen staar en ny Patrulje i Tolne.

Fyns Division.

Odense Trop er blevet delt i 2 Troppe med Prmlt. O. Magnussen som Kolonchef og Tropsførererne Black og Thakjantzen som Førere for 1. og 2. Tropp.

1. og 2. Trop har i den forløbne Maaned haft en Terratnig sammen.

Patruljeførermoderne i 1. Trop har været benyttet til Gennemgang af Troppens Historie, medens Patruljeførermoderne udelukkende har været helliget Forberedelse til II. Kl. Prøve og Signalgastmærket. Troppen har haft en Tilgang af 4 Spejdere.

2. Tropps Patruljefører, har været benyttet til Træning til II. Kl. Prøven og Samaritermærket.

Ringe Trop tæller 17 Spejdere og arbejder ihærdigt og kraftigt; Troppen har f. Eks. ved Juletid malet og afsat ca. 400 Julekort.

Troppen har formaaet Hr. Læge Belling til at undervise den i Nødhjælp, og til Trods for at Hr. Belling boer

et Par Mil fra Ringe, kører han dog ind til Byen og hjælper Spejderne.

Foruden Nødhjælp har Troppen øvet Eksercits, Signaler og Korttegnning.

Patruljeførermoderne har været benyttet til Vejledning og Undervisning til Uddannelse af II. og I. Kl. Spejdere.

Troppen har Grund til at glæde sig over sin nye Fører Hr. Eriksen, og naar de fynske Spejdere næste Gang mødes for at prøve Kræfter, vil Ringe Trop, til Trods for at den kun tæller 17 Medlemmer og er Fyens mindste Trop, sikkert ikke komme til kort.

Faaborg Trop har skiftet Fører, idet Divisionschef Rosent er traadt tilbage og Hr. Zinius Hemse er fulgt i hans Sted.

Tropsmoderne har været benyttet til Kælkning paa Lerbjerg — Sporing — Snekamp og Signalering til I. Kl. Prøven.

Troppen har haft en Tilgang af 13 Spejdere, medens kun én er gaaet ud.

Assens Trop har haft en Marchtur til Kærum. Troppens Fødselsdag den 23.-1. fejredes med et Fødselsdagsgilde, ved hvilket Troppsaadets Formand Apoteker Strøberg talte.

Troppen har haft en Tilgang af 5 Spejdere, medens 4 er udgaaet.

Svendborg Trop har haft en Øvelse med Ringe Trop, der gik ud paa, at Svendborg-Spejderne skulde erobre Ringe.

Ved Patruljeførermoderne er Dagsordenen følgende: Journal, Dagbog, Regnskab, Patruljeførernes Beretning og Regnskab.

Patruljerne øver Knob, Nødhjælp og Kortlæsning. Troppen tæller nu 26 Spejdere.

Lad din Patrulje deltage i

Den store Abonnement-Tegnings-Konkurrence

50 Kr. i Præmie til Vinder-Patruljen

Herved udskriver »Vor Ungdom» en Patrulje-Konkurrence i Abonnements-Tegning for Tidsrummet 1. Marts-15. Maj.

50 Kroner

I Præmie faar den Patrulje som i nærværende Tidsrum indsender Ordre paa de fleste nye Abonnement.

1 Krone

betales desuden i Provision for hver ny Abonent. Et hvert Abonnement er bindende for et halvt Aar (6 Mdr.).

BEMÆRK!

Bemærkerne tegner kun for gyldige, naar der foreligger tydeligt Navn og Adresse paa den ny Abonent, samt denne egenhændig Underskrift. — Svar desuden for tydeligt Navn og Adresse paa Patruljen og skriv »Abonnement-Konkurrence» fremdeles til venstre paa Konvolutten. — Provision og Præmie udbetales, naar første Hæftesabonnement er indbetalt. Ordre sendes til: »Vor Ungdom», Røhmagergade 26, Kbhvn.

Første Aargang af „Vor Ungdom“

til nedsat Pris.

12 rigt illustrerede Hefter for Kr. 2,00
+ Porto.

Prisen for enkelte Hefter af 1. Aargang
er 20 Øre + Porto.

Endnu haves nogle faa første Aargange tilbage

til halv Pris Kr. 2.00 + Porto

Beløbet + Porto saavel for hele Aargange
som for enkelte Hefter bedes indsendt i
Frimærker sammen med Ordren til:

„Vor Ungdom“s Ekspedition

STEEN HASSELBALCHS FORLAG, Købmagergade 26, Kbhvn.

Telefon C. 12,240

D · E · C

AKTIESELSKABET

DANSK-ENGELSK CAMEL FABRIK

ODENSE

Chic Fløde Caramel

Hof Fløde Caramel

D·E·C Creame Caramel

Blacks Toffee Stange

Velsmagende og meget nærende. Anbefales til Spejderudflugter.

Faas overalt eller direkte fra Fabrikken.